

KAVIAR

CULTURA - MŰVÉSZET - HALADÁS - ÉLET

Az erdőben

Buttyán Vilus lapunk részére készült eredeti felvétele

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundația pentru Școală - BCU Cluj

Soha sem lesz üzemzavar,
ha elektro- és autogénhegesztő munkáit

Buzzi Árpád

elektro- és autogénhegesztő üzemében
végezteti teljes garanciával.

TEMESVÁR — GYÁRVÁROS
Kém utca 5.

Perfekt

a legjobb poloskairtószer!

kapható a

Schunck

drogeriában

Temesvár, Fő-utca 24. sz.

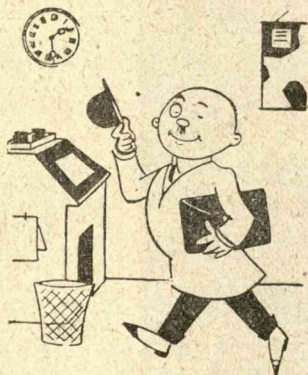
Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu-
dert és szeplovizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfol-
tot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszer-tára-
ban Timisoara, Mehala

(villamosmegálló.)

**Pontosan járó órák, lelkiismer-
tes órajavítások.** 25

Gács Ferenc órásnál,
Temesvár - Erzsébetváros, Király-tér 12.

„Covay”

mé-ték után készít garancia
mellett

női és férfi-fehérműt.

Pyjamát a legújabb divat után
olcsó árak mellett. — Hozott
anyagból is vállal.

Temesvár II. 3. Király u. 7

Brada Jaroslav

Timisoara, Gyárváros, Fő utca 10

Fuvós és vonós
hangszerek gyár-
tása. — Javítások
gyorsan, pön-
san, olcsón! Hu-
rok, szájhar-
monikák, okarinák,
gyanta és az ősz-
szes alkatrészek
állandóan raktáron.

Fényképészet 42

portrait és intereuröknek.
Nagyítások minden kivitelben.
Képes lev. lapok és reklám
lev. lapok bármilyen minta után

Diapozitívek

vetítő reklámoknak ugyszintén
előadásoknak bármilyen beküldött
minta után. Elsőrangú festét.

Bélyegzők

és minden e szakmába vágó
munkák. Mindennemű javítások.

Klisék

bármilyen eljárásban. Marot fém-
címkek minden mennyiségben.

Himző minták

Sablonok és mindenféle hozzávalók.

D. Friedmann

TIMIȘOARA III. Batthányi u. 2.
(Hunyadi ut sarok.)

Egy csodálatos

hangu rádió-készülék, hozzá
az anténa-engedély: ez ma min-
den kulturember legfőbb vágya.
Forduljon bizalommal lapunk
szerkesztőségéhez vagy kiadó-
hivatalához, ahonnan levelére
azonnal kap választ díjtalanul.

3 nap alatt eltüntető: szeplőt,
májfoltot pattanást VIOLA
krém-szappan Készít: Weiss
Sándor gyógyszer-tára Dómi-ter 6

Lapunk nyomdájá
**TIPOGRAFIA
UNION**
Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

Podrázky

Műbutor kárpitos speciális bőr-
butoroknál. 37.

TIMIȘOARA II. Iskola ucca 10. sz.
Telefon 206.

Elsőrangú Divat-Szalón !

Angol uri- és nőiszabóság!

P. Baiz

Temesvár, I. Belváros
Hunyadi utca 7 szám, I. emelet.

A legelegánsabb és legkényesebb izlés-
nek megfelelően készülnek legújabb
és legmodernebb angol férfi és női ruhák.

Állandóan bel- és külföldi szövet-
raktár. (16)

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenta

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németországban „ 3 márka
Olaszországban „ 40 lira

Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láinkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucurestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BENGI

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Asszonycsere

Eredeti kézirat Wild Oszkártól

Robert sohasem szerette a feleségét, hiszen a pénzéért vette el. Komoly, gondolkozó fiatalember volt, telve ambícióval, vágyakkal, tervekkel s mindenki nagy jövőt jósolt neki. Saját maga is érezte magában a tehetséget, de minden hiába: nem volt szerencséje. Mint ahogyan az nagyon gyakran előfordul az életben, hogy valakinek igazán mindene megvan a nagyszerű érvényesüléshez, csak éppen szerencséje nincs, pedig ez a legfontosabb.

Igy lett huszonnyolcéves, anélkül, hogy csak valamit is megvalósíthatott volna terveiből és úgy, hogy látnia kellett, hogyan kell lassan sorra-sorra földadnia minden álmát. Ez a sikertelenség nagyon elkeserítette és a hajdani ideális Robertből a legmateriálisabb ember lett, aki nem habozott, mikor a véletlen felesége képében egy szerencsés megoldást ajánlott fel neki.

Eszébe jutott a sok nélkülözés, sikertelenség, boszszankodás, existenciavadá-

zás és nem is sokat habozott. Elvette a gazdag Gretet s egy éves házasságuk után meghalva apósa, korlátlan ura lett egy nagy vagyonnak és gyárigazgató.

Eleinte Robert, habár a feleségét egy percig sem szerette, valahogy migis csak élt, hiszen minden nő le tud kötni egy férfit bizonyos időre. de azután kezdett csak tudatára jönni annak a keserves helyzetnek, amelyre került. Grete a fiatalasszonyok mohóságával ostromolta szerelemért, amit más fiatal férj, aki szerelmes a feleségébe, nem is talált volna kellemetlennek, de Robert nagyon sokat szenvedett ettől a sok akaratlan szerelemtől és lassankint nem hogy közelebb kerültek volna egymáshoz, de megutálta az asszonyt.

Valósággal gyűlölte és amikor csak tehetett, szinte menekült előle. Mindenki csodálkozott, hogy a kényelem és jólét dacára valósággal beléveti magát a munka karjaiba és igazgató léteire többet dolgozott, mint a legszor-

galmasabb hivatalnok, csak-hogy elvonja magát feleségétől, vagy hivatkozhatson fáradtságára.

Valamennyire be is vált ez a módszere, mert Grete igazi énjéből semmit sem vett észre, minden változást a túlfeszített munka miatt föllépett idegességre háritott és lassankint beérte kevesebb is.

De amennyire csökkentette igényeit Grete, annyival súlyosabbnak és terhesebbnek találta Robert ezeket a leredukált kötelességeit is. Csókolni, amikor még csak a legkisebb lelki közösséget sem érezte azzal az asszonnyal, ezt irtózatossnak találta, engedelmes bábként lecsillapítani annak szeszélye szerint támadó tüzes vágyait, ezt nagyon megalázónak érezte. Szeretett volna sokszor öklével az arcába vágni, amikor az asszony lefeküdt az ágyra, hófehér combjait kéjesen a magasba huzta, ingét puha kezeivel szemérmesen fölhajtotta és csillogó szemekkel hívta, várta őt.

Nem és többet ezerszer

nem — gondolta már sokszor és mégis, valami lenyűgözte, hajtotta, nem tudta, hogy szabaduljon meg ebből a lehetetlen helyzetből.

Egy nap, amikor hazajött az irodából, Grete örvendezve fogadta:

— Vendéget kapunk, Robert...

Robertnek szokott tettetett kedveskedő mosoly jelent meg az arcán, de hangja tompán, érdektelenül csengett.

— Igen?

— Emlékszel Hildára?...

— Hilda?...

— Leánykori barátnőm, a szőke Hilda!...

— Emlékszem...

Robert gondolatai szokatlan könnyedséggel szálltak vissza azokra az időkre, amikor ezzel a leánnyal együtt voltak. Hirtelen érdeklődéssel kérdezte meg:

— Miért jön?

— Hozzánk, pár hónapra, meghívtam. Te úgy el vagy foglalva mostanában és én olyan egyedül vagyok...

— Igen, jól tetted, természetes...

Robert ezeket a szavakat gyorsan, szinte hadarva mondta és hirtelen szobájába sietett, mert elpirult. Különös érzés vett rajta erőt s miközben átöltözött ebédhez, ami már régóta nem esett meg vele, egy operaárját dudogtatott és ő maga is úgy érezte, mintha egyszerre fölengedett volna minden rosszkedve, valami ideges remegés lépett a helyébe. Úgy érezte magát, mint a kisgyermek karácsony előtt, de

csak lassan kezdte analizálni a saját érzéseit, egyelőre nem törődött vele miért s hogyan, örült, hogy jól érzi magát.

Hilda... hogyan, nagyon jól emlékszik rá — hiszen mindig szimpatikusabbnak találta, mint a feleségét, de persze ő szegény lány volt s ennek tudatában talán kissé büszke és szókimondó, hiszen neki titokban azt is a szeme közé vágta, hogy tudja, Gretet csak a pénzéért veszi el. Hilda... amikor szerencsét kívánt neki, a szemében könny csillogott és ő megcsókolta hirtelen tréfából, mint ahogyan a kis lányokat szokás vigasztalni. A lány elpirult, ő maga pedig akkor valami különös érzett... igen, jól emlékszik, de azután jött az esküvő, sok zavar, munka, egészen elfelejtette ezt a kis jelenetet.

Ez mind rövid pár perc alatt fordult meg agyában és valami kis meglepődés töltötte el a tényben, hogy Hilda ide fog érkezni. Egyelőre úgy gondolta, a változottság tudata ez...

Ebédnél nagyon jól volt hangolva, egyszerre ismét a régi volt, figyelmes, kedves, udvarias, Grete nem győzött eleget hálálkodni neki és remegve várta az estét, hogy végigélje még egyszer a régi, forró gyönyörűségeket.

Korán este megfürdött, bepermetezte magát kölnivizzel és lefeküdt, elhatározta, ágyban várja meg Róbertet. Sietve tisztá hálóinget kapott magára és bebújt a paplan alá. Olyan izgatottan, mint az első napokban, amikor minden éjszakától új kéjt és új megismerést várt.

Hiszen Róbert már hónapok óta kedvetlen volt és ez érezhető volt a szerelemben is, Grete megalázva érezte, hogy férje mintegy csak az ő vágyait elégítette ki, de neki magának nem okoz gyönyörűséget a szerelem. Nem heves, nem mohó, de kimért, nem engedi magát át önfeledt órákra a vágyaknak.

Ma azonban másképen lesz, gondolta magában, ítélve férje déli viselkedéséből és izgatottan várta, de Róbert csak nem jött. A tulfutott kemencéből fullasztó hőség áradt ki. Grete lehányta magáról

a takarót, de a hőség még is elviselhetetlen volt.

Fölküld az ágyban és kibújt a hálóingből. Azután ismét hanyat feküdt, így fekve végignézett saját magán. Mellei erősek voltak és nagyok. Alájuk nyult kezeivel és fölemelte őket, hogy lássa bimbóit. Nagy, halványvörös udvaruk volt. Megsimogatta őket, azután visszajuttatta hófehér bőrére. Remegés futott végig rajta és Róbertre gondolt.

— Miért nem jön most...?

Fölküld a combjait és összeszorította őket. Azután ismét lassan szétválasztotta. Megismételte, azután hirtelen combjait szorosan egymáshoz feszítette egész hosszában görcsösen kinyújtózkodott és sarkaira meg hátára nehezdedve kéjesen a levegőnek tolta csipőit.

— Jajj...

Vad sóhajlás bugyborékolat előajkán és eloltotta a lámpát. Elszégyelte magát, de így sötétben ismét merészebb lett. Nem bírta már a vágyát, visszaemlékezett lánykorára és kezeivel lassan combjai vágásához kuszott.

Azután sokat sóhajtozott, hanykolódott és már egy óra lehetett, amikor úgy takaratlanul, egyik lábát kinyújtva, a másikat felhuzva, elszenderült.

Róbert a kaszinóban volt, ahol egyik barátja pezsgős vacsorát adott, jó hangulatban volt, éppen azért sokat ivott és mikor hazajött, meglehetősen mámoros volt. Halkan nyitott be a hálószobába, s megállt a sötétségben. Hirtelen eszébe jutott a felesége. Azután rögtön Hilda és tanácstalanul állt meg. Nem és nem.

Hallgatódzott. Alszik. Hála istennek, — sóhajtott föl magában és még ott az ajtónál leveletette lakcipőjét, hátha észrevétlenül ágyba juthat.

Csak nehogy valaminek neki menjen. Fölgyújtotta a villanyt. Tekintete az ágyra esett. Grete ott feküdt meztelenül, ruganyos ülepével feléje fordulva, egyik combjával görcsösen és kéjesen fölfelé húzódva, hogy combjai vágásánál megpillanthatta a sötét pihét.

Nézte és mámoros szemeiben

csillogás ébredt. forró testében hirtelen duzzadást érzett.

Az asszony egyet sóhajtott és erre az oldalára fordult. Meztelen combjai széthulltak és kemény mellei álmosan simultak egymásba.

Róbert nagyot nyelt, azután le-

hányta ruháit. Elololtotta a lámpát és odakuszott az asszonyhoz. Durván, erőszakosan markolt bele és olyan mohó volt, hogy amikor Grete fölébredt, már érezték, hogy testük lobogva egyesül.

— Róbert... — nyögte föl és medencéjét vadul nekifeszítette.

Róbert mohón, mámorosan vetette magát a kielégülésnek és értelmetlen, becéző, szerelmes szavakat sugdosott felesége fülébe, amit csak ő maga értett s amiket, hogy mik, csak ő maga tudta:

— Hilda... szőke, szerelmes Hildám... szeretlek...

Katóka, ha belekóstolna...

Az ajtóban megálltam egy kicsit, a jazz harsogása frissítőleg hatott idegeimre. Tizenegy óra volt, a bál már javában folyt. Rendes szokásomhoz híven először egy sarokba félreálltam és szemlélődtem. Néztam az összesimuló párokat. A jazz vigan harsogott. O jazz! Be sokan elilénék, egyszerű lenézéssel intéznek el, örütségnek és betegségnek tartanak. Pedig nincs igazuk! Te a XX. század embere mentalitásának a fokmérője vagy. Te a felszabadult, formákat ledöntő modern életet hirdeted. Te azt hirdeted, hogy dolgozunk, gondjaink vannak, kinlódunk, de aztán élünk is. Akkor aztán felejtünk el mindent és élünk. Vigan, szabadon. Élünk az életért. A te hazád Amerika. A te hazád a haladás hazája. Te vagy a modern haladás szent jelképe. A tegnap embere megvetően lenéz, a ma embere örül neked, a holnap emberének megszokott mindennapi szükséglete leszel. Hát csak terjeszd magad körül a vidámságot, az Életet, a diadalmas fiatal életet. A te ellenségeid az öregek és az öregedésnek indulók, mi fiatalok mindég a te pártodon leszünk. Hát csak harsogj jazz!

Mindezek a gondolatok futottak át agyamon ott állva és talán tovább is fejtegettem volna a jazz életét, de hirtelen abbahagytam, mert szemeim felfedezték Katókat. Katókat, aki miatt, az igazat megvallva, eljöttem a bálba.

Katóka szép, szőke, tizenkilenc éves leány volt. Mi türes-tagadás szerelmes voltam Katókába. Azonban vizsgáló körülmény, hogy ő is szerelmes volt belém. Katókánál én voltam a tizenkilenc éves lányok álmainak lovagja. Ezt onnan tudom, mert Katóka írt egyszer nekem egy verset: „Én lovagom“. Én mint lo-

vag. Elképzeltam, ezüst páncél, fehér köpeny, ezüst köpeny, ezüst sisak. Egy hatyu. Zene: Lohengrin bevonulása. De hát ez mind nem fontos. Én boldog voltam. Minden délután ott voltam náluk. A mama, óh hogy áldottuk, igaz, hogy csak akkor, mikor távozott a szobából. Akkor szomjasan tapadt össze a szájunk. Csókolóztunk a végkimerülésig. Összesimultunk és én sokszor azt hittem, hogy szétpattanok, mikor kezem véletlenül Katóka kemény mellét fogta meg. Ilyenkor erősen tapadt ajka az ajkamhoz és arcán sötétpiros rózsák gyultak. Csókolóztunk. De tovább semmi. Tovább nem mertem menni. Pedig hogy szerettem volna. Emlékszem egyszer a csókolózás közben örült tűz fogott el és kezeimmel kemény combjait kezdtem simogatni, akkor Katóka megijedt, nagy szemekkel nézett rám és elhúzódott. Azóta nem is próbáltam.

Most észrevettem Katókat, amint egy hórihorgas fiatalemberrel járta a tangót. Ő is észrevett és szemével hívott:

— Gyere, gyere.

Én gyorsan odasiettem és átkértem. Halkan a fülébe sugtam.

— Szervusz kicsi szívem.

— Szervusz. Hol voltál ily sokáig?

Egy pár szót mondtam, aztán szótlanul táncoltunk. A tangóban szinte hozzám forrt. Egyes figuráknál éreztem, amint kemény combjai az enyémhez simulnak szorosan. Selyem ruhája alatt csak egy kis kombiné volt, az én kabátom ki volt gombolva és az ingmellemen át éreztem melleinek gömbölyűségét. A kezemet pedig égette a forró bőre, a teste. Ismét előntött a tűz. Láttam, ő is izgatott volt és piros.

És nekem eszembe jutott, hogy most vagy soha. A termet jól ismerem. Megkértem, hogy pihenjünk egy kicsit, amibe szívesen beleegyezett. Egy kis mellékszobába vezettettem, amelyet tartaléknak tartottak mindig, ha nem volt elég hely a teremben a büffének. De most sötét volt. Becsuktam az ajtót és leültünk. Mindjárt belecsókoltam piros szájába. Vadul, erősen. Ő hévvel viszonozta. Aztán simogatni kezdtem mellét. Nem ellenkezett. Benyultam a ruhába. Örült forró volt. Ő felszisszent. A bimbói mily kemények. Szoritottam és ő csókolt hevesen. Elkezdtem a lábát simogatni. Erőtlentül suttogta.

— Ne... Laci... ne!

De már én sem bírtam magammal és szoritottam kemény combját. Mikor látta, hogy a simogatással nem állok meg, megadóan, erőtlentül hajtotta fejét vállamra. Édes, mámoros, bódító tangó szűrődött be. Én a fülébe sugtam.

— Katóka, légy az enyém!

A jazz ebben a pillanatban felharsogott. Szédítő iramu charlston. A dobos énekelt.

Katóka, ha belekóstolna...

Ez magának s nekem de jó volna...

Nárcissus

SZERELEM.

— Tudod e Julis, hogy mi fán terem a szerelem?

— Már hogyne tudnám, megmagyarázta a multkor a Miska, hogy nem fán terem az, hanem a fa alatt a gyöpon.

Jövő heti számunk **28** oldalas, illusztrált szám

A TAPINTATLAN EMBER

— Jelenet. Irta: Molnár Ferenc. —

(Hősünk, a tapintatlan ember a világ legjobbnevelésű és legtapintatosabb férfia. Csak a sors üldöző keze teszi, hogy olyan helyzetekbe sodródik, mint amilyen az itt következő.)

A tapintatlan ember (a szobalányhoz): Mondja, cicuskám, itt lakik dr. Konopisthy?

A cicuskám: Bocsánat, uram, én nem vagyok a szobalány. Én a családhoz tartozom. Dr. Konopisthy azonban itt lakik.

Ő (mert ezentul így fogom nevezni): Jesszus, ezer bocsánat, nagyságos asszonyom, de nem ismertem... Cicuskám! Ilyet mondtam egy anyának.

A hölgy: Én... én nem vagyok asszony. Én... én a ház urnőjének a huga vagyok... még leány...

Ő: Ez aztán a pech. Tizezer bocsánatot kérek. Végre rendben vagyunk. (Finoman.) Legyen tehát oly kegyes, nagysád, sziveskedjék megmondani, hogy a nagyságos asszony idehaza van-e. Meghívott a zsurjaira nyáron Toblachban és én most antriczvizitre jöttem.

A hölgy: Bocsánat, az ernyőjéről folyik a víz.

Ő: Pardon, majd ide felakasztom.

(Felakasztja a vizes ernyőt az urnő bársonykabátja mellé.)

A hölgy: Parancsoljon a szalónba sétálni. Azonnal értesitem a nénemet.

(A tapintatlan ember bemegy a szalónba és vár. Néhány perc múlva igéző pongyolában megjelenik a ház urnője.)

Ő: Csókolom a kezét cságo sasszonyom, hogy méisztat lenni?

Az urnő. Köszönöm, megvagyunk. A kis fiam gyengélkedik. Difteritisze van.

Ő (jóakaratulag): Na, hisz ez nem komoly dolog.

Az urnő: Nem?

(Furcsán néz rá.)

Ő: Mit csinál a kedves férje? Sajnálom, hegy nem találtam ilthon.

Az urnő: Bocsánat... a kisfiam sir... rögtön jövők.

(Kimegy.)

A kisasszony. Nézze, kedves uram, ne kérdezze a nénemtől, hogy mit csinál a kedves férje.

Tegnapelőtt mondta ki rájuk a válast a törvényszék.

Ő: Tyü, ha!

A kisasszony: No de hiszen nem baj, ezt ön nem tudhatta.

(Az asszony bejön.)

Ő: Nos? Baj van?

Az urnő: Hála istennek, nincs.

A kis fiu jobban van.

Ő: Na lássa. Hát most, hogy jobban van, bátran mondhatom: kár lett volna érte, ha elpatkol. Olyan kedves fiu ez a kis Gyuri. Sokat gondoltam rá. Minden ismerősöm gyermekei közt Gyurit szerettem legjobban. A néném kis leányának is mindig azt mondom: „A Konpisthy Gyuri, az aztán a fiu!”

Az urnő (hidegen): Lajosnak hívják.

Ő: Ne mondja. Az lehetetlen.

Az urnő: Na hallja, én csak tudom.

Ő: Nincs több fia?

Az urnő: Nincs.

Ő: Mindegy. Lajos, vagy Gyuri, én azért éppugy szeretem. Bánom is én, ha Izidornak hívják is. (Félre.) A fene egye meg, ma óriási pechem van. (Gondolkozik, hogy miről beszéljen. Meglát egy képet a falon. Szellelesen): Ki festette ezt a Benczurt?

Az urnő (hidegen): Lotz.

Ő: Puff. (Jóvá akarja tenni hibáját.) Gyönyörű kép. Értékes mű. Testvérek közt megér ezerötszáz forintot.

Az urnő (fagyosan): Kétezer-háromszázért vettük kéz alatt.

Ő: Ugy? (Tükön áll.)

Az urnő: Szakértők hatezer forintra becsülik.

Ő: Na a szakértők, azok a legnagyobb marhák.

Az urnő (jegesen): A bátyám becsülte meg, aki a bírósági szakértő.

Ő: Bíróságnál, az más. (Új témát keres, hogy a régít feledtesse.) A zsurjai mikor kezdődnek, cságo sasszonyom?

Az urnő (zuzmarásan): Nem tartok az idén zsurokat. A családi állapotomban beállt változás...

Ő (hogy az urnőt a kinos valómostól megkimélje): Hja, tudom, tudom. Hallottam beszélni a városhon.

Az urnő (poláris hidegséggel): Beszélük?

Ő: Dehogy. Csak úgy hallottam (Fölkel).

Az urnő (a legnagyobb melegséggel.) Már elmegy?

Ő: Igen, dolgom van. Kezét csókolom, cságo sasszonyom. Javulást kívánok a kis... a kis...

Az urnő: Lajos.

Ő: A kis Lajosnak. (Ragyogó arccal.) Tudja, ráfér. Mostanában a gyermekhalandóság...

(Kimegy. A leány kikiséri.)

A leány (kűnn): Ön úgy látszik, nem tudja, hogy dr. Konopisthy udvari tanácsos és hogy nejenek, habár el is vált tőle a méltóságos cím jár.

Ő: Igen? Ezt nem tudtam.

A leány: Rosszul esett neki, hogy ön ilyen módon is éreztette vele, hogy már nem tartozik a férjéhez. Jónapot.

(A faképnél hagyja.)

Ő: Ma pechem volt.

(Az igazi szobalány jön és kinyitja az ajtót neki.)

Ő: Kezét csókolom, nagysád. (Elmegy.)

Humoros kabinet

Gyűjti: Barna Károly.

— Eredeti kézirat. —

— Az én férjemből én csináltam férfit!

— Ó te boldog teremtés! Én az enyémmel hiába kísérleteztem!

*

— Ilonka, kit szeretsz jobban, a házibarátodat, vagy háziorvosodat?

— A házibarátomat, mert ő levetkeztet engem sajátkezüleg, míg a háziorvosomnál magam kell levetköznöm!

*

— Kedves Matild, ha én most megcsókolnám szép, duzzadó kebleit, nem kiabálna papát meg mamát?

— Miért? Meg akarja csókolni azokat is?

*

Egy suszterinas mereven fixiroz egy vén és nagyon csuf hölgyet, akinek a kalapján óriási rózsák viritanak.

— Mit nézzel úgy? — kérdi a hölgy?

— Csodálom, hogy egy ilyen vén tő még rózsákat hajt!!

A FÉRFIVÉRŐ ASSZONY

Regény. Lapunk részére írta: Sanroli Cador, magyarra fordította Dr. Benedek Margit

Folytatás (6)

Tivadar egy pillanatig megbüvölten meredt az eléje táruló látványra, aztán odafutott az asszonyhoz.

— Megörültél?! — kiáltott rá.

— Védekezz... — lihegte Johanna. Odaállt egészen közel a férfi elé, hogy melleivel érintette a ruháját s örvényező mozdulatokkal kigyózáva körültáncolta. A kör mind szorosabb lett. Minden fordulónál jobban és jobban hozzápréselte testét a férfiéhoz. A durva szövet piros rovátkákat sajgott a hófehér remegő husba. Egy gomb széle véresre vájta a melleit.

Hideg veríték lepte el Tivadar homlokát. A hozzáfeszülő test melege átperzselt a ruháján. Érezte, hogy hamarosan elveszti az önuralmát. Nehány eredménytelen menekülési kísérlet után, jóleső engedékenységgel adta át magát a meztelen testből kisugárzó delejes áramoknak, melyek pillanatok alatt végigbizsergették ereiben a vért, végképpen megfosztva őt a menekülés lehetőségétől.

...Megadta magát. Állalás horgás tört ki belőle és vadul átkapta az asszony csupasz derekát.

— Védekezz... — lihegte diadalmasan Johanna, miközben karjaival vaspántként szorította magához a férfit.

Fékevesztett vadsággal csókolta végig Tivadar az asszony kigyózó testét, aztán karjaiba kapta és átrohant vele a hálószobába. Ott végigfektetette a széles ágyon és éhesen reáomlott.

— Védekezz... suttogta Johanna, tombolva a két paroksizmusában. Izmos combjaival átkulcsolta a férfi derekát, mintha sohasem akarná többé kibocsájtani öléből. S mikor az, az első kielégülés után ernyedten hullott vissza rá, türelmellenül suttogta:

— Sokáig vártam rád: ölelj még. Kinlódтам: ölelj még... még... még...

Johanna éhsége új ölelésre villanyozta Tivadart. Utána kimerülten omlott mellé. De alig pihent néhány percig a boldogan újjongó nő mellett, máris feltápázkodott és kíváncsi szorgott a szobából.

Mikor később Johanna utána

ment, csaknem felkiáltott meglepetésében az eléje táruló látvány miatt. Ott ült a férfi az egyik bőrfotelban meggörnyedve, arcán a szenvedés látható jelével. Szemei fénytelenül pislogtak mély üregükben, ajkai petyhüdten, lefittyedtek, összekuszált haja a homlokára csapzott. Mintha tíz évet öregedett volna néhány perc alatt.

— Mi történt veled, Tivadar! — kiáltozta Johanna megrémülve.

— Öltözz fel... — mondta az különös, üres hangon.

— De... de rettenetes, hogy nézel ki... Mi bajod?

— Öltözz fel, majd aztán beszéljünk.

Sietve kapkodta magára a ruháit Johanna. Leült, szembe a férfival és izgatottan leste a szavait. Az, kissé felvetette a fejét és beszélni kezdett, de látszott rajta, hogy csak nehezen tudja magából kioroszakolni a szavakat.

— Győztél, Johanna... — mondta komoran. — Te vagy az első nő, aki győzni tudott fölöttem. Mindig félttem ettől, mert tudtam, hogy mit jelent ez nekem. Sokat szerettem életemben, talán tulságosan sokat, de volt egy titkos szerződésem az ördöggel, melynek segítségével megmenthettem magam a Természet bosszujától. És most megszegtem ezt a szerződést. Nem volt csupán hiuság az én királyi elvem: csak egyszer ölelni minden szeretőt. Hosszu idő alatt úgy hozám nőtt az, mint maga az ifjúság, melyet ezáltal reméltem örökéletűvé tenni. Ugyanazt jelentette nekem ez a hit, mint amit a bibliai Sámsonnak a haja... Megfosztottál tőle. Győztél... Holnap pakolok és hazamegyek. Beülök a szobámba rágódni a néhány utolsó szép év emlékére. Vagy akár szerzetesnek is beállhatok...

Johanna értelmellenül bámult a férfi arcába.

— Remélem, nem gondolkodtál komolyan?

— Nézz reám és ez meg fog téged győzni.

— Ez lehetetlen, Tivadar. Gondolj arra, hogy huszonöt éves vagy csupán. Ne beszélj be magadnak örültségeket.

Tivadar szárazon felnevetett.

— Igen, ez örültség, — folytatta nagy hévvel Johanna. — Egyszerű bebeszélés. Autoszugesztio és hiuság... Mingyárt be is bizonyítom... Mondd, emlékszel még arra a szatnórium kalandra? A titokzatos nőre, aki ott a sötét szobában várt rád? Kitaláltad már? Igen, az a nő én voltam. És emlékszel még arra az eszeveszett ölelésre azon a délutánon, mikor meglátogattál? Már akkor másodszor öleltél és mégsem történt utána semmi különös.

Tivadar kétségbeesetten temette arcát tenyereibe.

— Így már mindent értek, — mondta keserűen. — Nem történt semmi különös, mondd? Mindjárt azután a titokzatos kaland után megéreztem, hogy végzetes ösvényre tévedtem. Akkor éjjel suhintott meg először az enyészet szele... És azóta hihetetlen dolgok történtek meg velem. Itt Párisban, hol nemrégén még valóságos diadalmenetben hordoztak körül a nők, most nem egyszer hiába kellett könyörögni az egyetlen ölelésért is... Így már mindent értek.

— De Tivadar...

A férfi ráemelte bágyadt tekintetét:

— Azt akarom, hogy örökké emlékezetben tartsd a mai győzelmedet. És gondoskodni fogok arról, hogy gyászos legyen neked ez az emlékezés... megbosszulom magam.

— Miféle bosszuról beszélsz? Megörültél?

A férfi válasz helyett gunyosan felnevetett. Majd feltápázkodott a székről és az ablakhoz vonszolta magát.

— Edme ugylátszik visszajött, az autóját látom lenni.

Néhány élénk gesztust csinált kifelé és visszafordult az ablaktól.

— Arra kérek Johanna, hogy hagyj most magamra. Nagy nyugalomra van szükségem. Később akár vissza is jöhetsz. Majd megkérem Clichyt, hogy szórakoztasson.

Még mielőtt Johanna válaszolhatott volna valamit, megjelent a szobában Clichy. Tivadar gyorsan beszélni kezdett hozzá:

— Örülök, hogy visszajöttél Edme. Johanna szeretné minél előbb megismerni Párist, de nekem sajnos sürgős elintézni valóm akadt. Ha időd engedi, úgy megkérnélek, hogy kalauzold.

Clichynek ajkára fagyott az udvarias mosoly, mert észrevelte a végzetes változást, mely barátján utolsó ítléte óta végbement. Nem kérdezősködött, hanem udvariasan meghajolt.

Johanna gépies mozdulattal nyult a kalapja után... Szótlanul indult kifelé. Mikor az ajtó becsukódott mögöttük, nevetést hallott maga mögött, mely megremegtetle.

Az autó sebes iramban megindult. Clichy egy ideig szótlanul meredt maga elé, majd egyre növekvő bődészédűséggel igyekezett szórakoztatni Johannát. De ő egy szót sem értett a beszédjéből. Tivadar halotthalvány arca kísértette. Állandóan fülében csengett az a maróizü nevetés. Összerezcent, mert eszébe jutott a bosszu, amiről Tivadar beszélt. Gyanakodva nézett a mellette ülő férfi arcába.

Már csaknem egy órája kocsiztak össze-vissza a városban, mikor egyszerre Johanna azt vette észre, hogy a házak mindjobban gyérülnek körülöttük. Csakhamar egy nyilegyenes uton suhantak tova, melyet kétoldaltól végelethetetlen erdő szegélyezett.

— Hol vagyunk tulajdonképpen? — kérdezte nyugtalanul.

Clichy kitekintett az ablakon s bosszusan kiáltott fel:

— Hisz ez a Bois de Boulogne! Ez az átkozott George ismét szórakozott.

Megkocogtatta az ablakot.

— Halló, George, — kiáltott ki, — hová a fenébe hajtasz! Nem megmondtam, hogy a városban maradunk?

— Parancsára, — válaszolt a soffőr és egy hirtelen kanyarodóval megfordította a kocsit.

Mikor Johanna néhány perccel később kitekintett a kocsik ablakán, észrevette, hogy nem azon az uton haladnak, mint amelyiken jöttek volt. Idegessége percről-percre nőtt.

Egyszerre nagyot zökkent a kocsik és hirtelen megállott.

Clichy gyorsan kiugrott az utra.

— Mi baj, George? — kérdezte ijedten.

— Azt hiszem nagy baj van, — mondta az s megvakarta a füle tövét.

Clichy bosszus arcot vágott, aztán mikor a soffőr keresni kezdte

a defek'us okát, nagy buzgalommal segédkezett neki. Visszajött Johannához és sajnálkozva mondta:

— Nagy kellemetlenség ért: a kocsik használhatatlan.

— Messze vagyunk Páristól? — kérdezte hidegen Johanna.

— Csaknem husz kilométernyire — válaszolt a soffőr.

Johanna elszántan nézett a két férfitra.

— Gyalog fogok neki indulni az utnak, — mondta és kilépett a kocsiból.

— Az istenért, hogy gondol ilyet! Johanna vállat vont.

— Ön az én vendégem, — folytatta Clichy. — Sohasem bocsájtanám meg magamnak, ha most kitenném egy ilyen hosszú ut fáradalmainak. Szó sincs róla! Egy kis türelmet kérek és mindent rendbehozok.

— George, — szólt rá a soffőrré — messze vagyunk a Manroer-kastélytól?

— Nem messze. Mingyárt itt van a fordulónál.

— Akkor már is helyben vagyunk. Kedves Johanna, lesz szíves velem elfáradni a Manroer-kastélyig. Egy kedves barátom tanácsolja ott, majd kikölcsönzöm a kocsiját.

Johanna kutató pillantást vetett a férfitra. Mosolygós arccal, udvariasan, kissé meghajolva állt az előtte.

— Menjünk.

— George, — kiáltott vissza Clichy néhány lépés után — várj türelmesen. A kastélyból majd telefonálok egy vontató kocsit.

Néhány percnél gyaloglás után, közvetlenül az ut kanyarulatánál, magas falakkal körülvett soktornyú épület bukkant a szemek elé. Johanna önkéntelenül megkérdezte:

— Miért olyan magasak azok a falak?

Clichy kedélyesen felnevetett.

— Mindenki ezt kérdezi, mikor először látja meg a Manroer grófok kastélyát. Pedig ennek nagyon egyszerű a magyarázata. A Bois de Boulogne ez a része ugyanis még ezelőtt néhány évtizeddel nem volt a legbiztosabb hely. Itt volt apacsok kedvenc buvóhelye. Ezért az öreg Manroer gróf, aki ezt a kastélyt építette, valóságos várat építtetett ide.

Időközben a kastély kapujához értek. Clichy gondolkodás nélkül becsengetett.

Johanna sejtette, hogy kelepcébe

akarják csalni, tiltakozni akart, de a hatalmas vaspántos kapu kinyílt és máris becsukódott mögötte.

IX.

A soktornyú, karcsu oszlopokkal ékesített épületet valóságos paradicsom övezte. Gondozott virágágyak tarkállottak mindenütt, melyekben a kora tavaszi idő ellenére tropikus virágok diszelegtek buja tömörségben. Apró, kavicsos sétatényok vezettek a virágok között, néhol pad. A kapuval szemközt, a főbejárat széles márványlépcsői előtt, soksugaras szökőkút locsogott jókedvűen. A kertet behatároló magas fal mentén kápolnaszerű mélyedésekben, egymástól egyenlő távolságra különféle akt-szobrok pompáztak.

E nagy fényűzés láttára, önkéntelenül Clichy tekintetét kereste Johanna. Nevetve mondta az:

— A Manroer grófok szeretik a szépet.

— Kérem intézkedjen, hogy minél előbb kocsit kapjunk, — mondta Johanna magára erőltetett hidegvérrel. A férfi hirtelen elkomolyodott s tanácstalan pillantást vetett a kastély felé, aztán udvariasan meghajolt.

— Ha nem esne nehezebb velem jönni, Alois gróf végtelenül örülne...

— Itt megvárom.

— Ahogyan parancsolja, — mondta Clichy és sietve felszaladt a lépcsőn s eltűnt a kastély belsőjében. Johanna meg, mivel aszszonyias kíváncsisága legyőzte benne a félelmet, lassu léptekkel megindult a virágok között. Különös, sohanem látott husosszirmu növények voltak ezek, ledérek és illatosak, mint a magát felkináló asszony. A belőlük kiáradó buja illatár kellemesen bizsergette meg az idegeit, elfelejtette vele néhány pillanatra titkot sejtető helyzetét. Mohón itta magába a kert szépségeit. A magas falba ágyazott szobrok különösen felkeltették az érdeklődését. Elismeréssel állapította meg, hogy valamennyi értékes, művészi munka, mert az antik görög szobrászatot megszágye-nítő tökéletességgel örökítették meg a női test csodálatos puha vonalait. A fal középső szakaszánál, a többinél magasabb talapzaton állott egy szobor, mely már elhelyezésével is magára vonta a figyelmet. Acélos testű férfit ábrázolt, amint nagy férfiúi falán ksa.

gal ölel át egy szilfid testű nőt. Leplezetlen nyíltsággal s érzékforraló aprólékossággal érzékeltette a szeretkezés nagy pillanatát. A férfitest acélja kiméletlen vadsággal vág bele a női test puhaságába. A fejek összehajolnak, a szájak kissé felnyílnak, az arcokon végigráng a kék okozta ekszlátikus mosoly. Az izmok gyönyörű játéka olyannyira tökéletes volt, hogy Johanna elakadt lélegzettel meredt a forróságot lihegő köcsodára s percekig nem tudott megszabadulni attól a feltevéstől, hogy husból-vérből való emberek szeretkezési jelenetét lopja meg.

Hirtelen az az érzése támadt, hogy valaki áll mögötte. Megfordult s egy hajlotthátú, reverendaszerű öltözetű ősz férfival találta magát szemben.

— Clichy ur üzent talán valamit? — kérdezte tőle zavartan.

— Clichy ur immár eltávozott a kastélyból, — felelte ez, mélyen meghajolva.

Johanna dermedten nézett rá.

— Ki ön és mit akar?

— Szerény szolgája vagyok öfelségének.

— Öfelségének?...

Az agg férfi úgy tett, mintha nem hallotta volna ezt a csodálkozó megjegyzést.

— Öfelsége megbizását teljesítem, mikor felkérem, hogy követni sziveskedjék.

Johanna önkéntelenül egy lépést hátrált.

— Hol vagyok én tulajdonképpen? Hát ez nem a Manroer-kastély?

Az ősz férfi reszkető kezeivel végigmutatott a park és a kastély fölött.

— Öfelsége gyönyörű birodalma ez.

— És Clichy ur... — dadogta Johanna.

— Már eltávozott.

— Nem lehet! Megígérte, hogy visszajön hozzám! Mi csak véletlenül jutottunk ide. Az autónk defektust kapott és kölcsön akartuk kérni a gróf kocsiját.

Szolgalias alázattal hallgatta az az aggastyán az asszony heves kifakadását.

— Kegyeskedjen felfáradni a kastélyba, — ismételte, még jobban meggörbitve hátát.

A hosszú kábulat, mely elfogta volt Johannát, most engedni kezdett. Lassanként összeszedte magát és elhatározta, hogy végére jár a titoknak; szemébe néz a rejté-

lyes grófnak. Félni nem félhet tőle, hisz csak férfi az is.

— Menjünk, — mondta eltökélt hangon.

Végighaladtak a parkon, megke-rülték a szökőkutat s egy boltíves mellékajton át beléptek a kastélyba. Puha szőnyegekkel borított lépcsőkön mentek fel, majd egy hosszú folyosóra jutottak, ahol sok egyforma ajtó sorakozott egymás mellett. Az első ajtó, mikor eléje értek, hangtalanul felnyílt. Johanna habozva állott meg a küszöbön, de kísézője beljebb tessékelte. Nehéz, fojtó illat csapta meg az orrát, mikor belépett, mely hasonló volt a pézsmailat bódító szagához. Körülnézett. A szobában alig volt valami butordarab, mindenütt puha vánkások, szőnyegek nyújtóztak, csak középen állott egy kerek kis asztal, megrakva desszerttel és hideg husfélével.

Megfordult és ijedten vette észre, hogy egyedül van a szobában s az ajtó mögötte zárva. Nagy izgalom fogta el hirtelen. Odaugrott az ajtóhoz, hogy kinyissa, de legnagyobb meglepetésére nem talált rajta kilincset. Fogoly volt... Irtózatoss düh szállta meg, mert észbe jutott, amit Tivadar mondott; ez tehát a bosszu, amiről beszélt. Érezte, hogy kegyetlen ez a bosszu, a legkegyetlenebb, ami csak lehet, mert a szabadságától fosztotta meg éppen most, amikor végre hosszú várakozás és szenvedés után hozzájutott. A kezei ökölbe szorultak és tehetetlen dühében rásujtott a vastagfajú ajtóra. Tompán visszhangzott az ütés zaja, de senki sem sietett a segítségére. Kétségbeesetten kezdett kiáltozni s ismét az ajtóra sujtott, aztán megint, mindig süröbben, míg kimerülten össze nem rogyott. A feje mint súlyos teher csuklott a mellére. Az a különös illat, mely már a belépés pillanatában csaknem elszédítette, most mindjobban kábítani kezdte. És ekkor hirtelen ráeszmélt, hogy ez is csak egy eszköz a láthatatlan ellenség kezében, amivel még tehetetlenebbé akarja őt tenni. Minden erejét összeszedte, hogy az ablakhoz vándorogjon, de alig állott talpra, ismét összeesett és elvesztette az eszméletét...

Mikor ismét öntudatra ébredt, egy kékes megvilágítású különös teremben találta magát, amint puha vánkásokon végignyulva, meztelenül fekszik, sok más ugyan-csak meztelen nő között. Álmél-

kodva nézett körül. A terem me-nyezete kupolaszerűen emelkedett a magasba, úgyhogy legfelső részét komor sötétség nyelte el. A kupola sötétségéből egy óriási ámpolna függött alá, ebből áradt ki a terem betöltő puha, kékes fény. A vastag, ablaktalan oldalfalak hajlékonyan mélyültek kifelé s kristályos anyaggal voltak bevonva, mely különféle színben tündököelve verte vissza az ámpolna kékes fényét. Az egész terem óriási harang benyomását keltette, melynek nyelve a kékes fényben uszni látszó ámpolna volt. A falak mentén magas kővárakból buja virágok ontották pazar illatukat; a vázák között hosszú sorban, bacchanálistozdulatokban megörökített női aktszobrok. A terem elülső részén szőnyeggel beborított emelvény, mely mögött egy böredőzetű biborfüggöny takarta a falat. Középen, a kupoláról aláfüggő ámpolna alatt egy dusan megrakott baldachinos nyszolya állott, melyhez lépcsők vezettek fel.

A meztelen nők, — lehetnek vagy huszan — figyelmüket a domboru emelvény mögötti függönyre irányították, mintha onnan várnának valamilyen megváltó csodát; észre sem látszottak venni az új, idegen nőt maguk között, aki tágranyílt szemekkel bámult rájuk. Mindegyik közülük más-más izt, szint, női szépséget képviselt s önmagában karakterizálta race-ának kiválóságait. A francia nő babaszerű elegáns teste, a német nő termékeny teste, az olasz nő vendetta izű teste, a spanyol nő izgágavérű teste, a japán nő törékenységgig finom teste, a mulatt nő egzotikus vágyaktól duzzasztott teste — mind egy-egy tökéletes példánnyal képviselve volt itt. E különféle izű s különféle gyönyörökre vágyó tökéletes testű nők most valamennyien nagy, feszült várakozásban forrtak össze, mely arra készítette őket, hogy szüntelenül a terem egyazon pontjára szegezzék tekintetüket.

Az ámpolna fénye hirtelen kialudt, ugyanekkor a domboru emelvény körül, mint a szinpadon, kékesen világító, láthatatlan lámpák gyultak ki, melyeknek puha fénye ködbe borította a terem elülső részét.

És egyszerre ott termett előttük egy férfi; a biborfüggöny, mint háborgó tenger hullámozott mögötte.

(Folytatjuk.)

A v á n k o s - e m b e r

— Eredeti kézirat — Irta : CSÖPPIKE. —

I.

Aba Sándor csengetett a komornyiknak, kávét hozatott és jégbe-hűtött cognacot. Odaszólt barát-jának :

— Iszol velem egy csésze ká-vét ?

— Nagyon szívesen. A kávé mindig jó, akár éhes az ember, akár jóllakott.

— Apropos, Péter, a héten há-romszor kerestelek és sehol se voltál ?

— Szeszéyleim vannak néha, — magyarázta Veronka Péter. — És unom a világot. S olyankor ösz-szehuzódom, mint a csiga a há-zában.

— A csiga a maga házába hu-zódik meg, de te másutt !

— Hát hol ?

— Nagy János ucca 13.

Veronka Péter elpirult s meg-lehetősen buta arcot vágott, ami-
kor nagy titkát ily kiméletlenül a szemébe vágta a jóbarát.

— Bizony arra semmi szükség, hogy én előttem mentegesd ma-gadat, amiért titokban szeretőt tartsz és egy intim kis fészket raktál a madárkád számára.

Veronka most már ijedten né-zett a beszélőre.

— Gondolod, hogy még mások is tudják ?

— A feleséged még nem sejtí. De egy hét múlva valószínűleg már ő is tudja !

— Nem tehetek róla. Én elég-szer mondtam annak a nőnek, hogy legyen óvatos. Csak azért se teszi. Nyitott kocsiban jön mindig. Hisz nem nagy baj, teheti, a ház elvégre az övé, az ő nevére irat-tam s az ő számára rendeztem be.

— Hm. Erdekes.

— Tudod, azt mondja, hogy nem akar bujkálni és titkolózni. Egy a házak mellett elosonó fá-tyolos nő mindig feltűnést kelt és provokálja a figyelmet. Mig így senki sem fog rosszat gon-dolni.

— Nem rossz logika. Legalább arra jó, hogy neked bekösse a szemedet. Én azonban azt hiszem, ennek a leánynak tervei vannak és kompromitálni akarja magát

és téged. Alighanem azt akarja, hogy széltiben beszéljenek róla-tok és a viszonyotokról. Hogy megtudja mindenki, legfőképp a feleséged.

— Attól isten őrizz !

— Ugye, ettől a gondolattól meg-ijedsz ?

— Hogyne. Nagyon boldogtalan volna a szegény asszony. S azt hiszem, egy percig sem maradna mellettem.

— Nem fog elhagyni. Nem sze-relemből marad melletted, hanem gyűlöletből a másik iránt. Nem fog adósod maradni, hanem meg fog csalni.

— Azt hiszed ? — mondta ko-moran Péter. — Én is félek tőle.

II.

Verokáné egy levelet kapott Aba Sándortól :

„Asszonyom !

Egy hónappal ezelőtt különös beszélgetésünk volt egymással. Én megígértem önnek, hogy mihielyt az ura megcsalja, le fogom őt leplezni. Ön megígérte nekem, hogy szeretője lesz annak, aki bebizonyítja önnek, hogy férjének szeretője van.

Ma abban a helyzetben va-gyok, hogy beváltam szavamat. Ugy érzem, hogy nemcsak jogom, de kötelességem is, hogy önnek kinyissam a szemeit. Gonoszul megcsalják. Ha akar, jöjjön el hozzám holnap.

Még egyet, asszonyom ! Meg-mondom előre, becsületes becs-telenséggel. Ha én beváltom a szavamat, követelni fogom, hogy ön is váltsa be a magáét.

ABA SÁNDOR.“

Lila volt az ég, lilaszínűek a házak, lila volt a levegő. Ez a szín csak néhány percnyi a ter-mészetben. Csak az a rövid pár perc, ami a hajnalt az éjszakától elválasztja, az ad lila színt a vi-lágnak.

Épp ez a lila szín borongott a világon, amikor Veronka Péter automobilja hangosan túlkölve megállott a villája előtt. Kissé fázós, bizonytalan volt Péter.

A felesége hidegen fogadta, mint egy jégcsap.

— Levelet kaptam !

A férfi rögtön tudta, miről van szó.

— Persze, tudok róla. Egy kis vicc az egész. Tudod, összebe-szélttem Sanyival, hogy féltékeny-tegyelek. Mert már kezdted egy kicsit elhanyagolni az uracskádat, úgy ám, picikém. Mert nagyon hideg vagy hozzám, én fagyos szentecském !

Közel ment hozzá, hogy meg-cirogassa az arcát. Az asszony felpattant :

— Ezt a hangot nem tűröm ! Így a szeretőddel beszélhetsz, de nem velem.

— Miket beszélsz szeretőről ? Hiszen mondom, hogy csak tréfa volt...

— Ez a levél nem tréfa. Ez a levél komoly valóság. Hanem ami-
ket te most beszélsz és csinálsz, az mind éretlen, gyerekes ko-média. Ki az a nő ?

— Édesem, te tudhatnád leg-jobbán, hogy rajtad kívül nem ismerem semmiféle nőt.

— Ki az a nő ?

— Ugyan, ne zaklass azért a nőért, aki nem létezik !

— Arra felelj, hogy ki az a nő ?

— Az a nő, hogy úgy mond-jam, te vagy ! Mert az én szá-momra te vagy az egész női nem. Minden nő te vagy nekem, mert tebenned nincsen semmi hiba. Igazán érdekes vagy. Elvégre mi volna azon, ha csakugyan létez-nék valami nő, akivel holmi tré-fákat üznék, akivel felvidítanám magam ? Ez olyasvalami, mint a régi királyoknál volt. Azok is tartottak udvari bolondokat, tán-cos bajadérokat, éneklő és zenélő nőket. Az a nő, akiről te beszélsz, nem létezik. De ha volna, akkor is csak ilyen volna. Semmi más.

— Elég volt. Nem kérdezlek to-vább, nehogy egészen megutál-jalak. Holnap elmegyek Aba Sán-dorhoz.

— Minek drágám ? Ő se mond-hat egyebet, mint én.

Az asszony gunyosan nevetett :

— Talán igen !

— De édesem, talán mégsem illik, ha legényemberhez fogsz menni látogatóba ?

Most már kacagott az asszony:
— Te bolond te! Hát azért megyek Aba Sándorhoz, hogy megtudjam a Főti Margit nevét? Hát kell ezt nekem kérdezni? Tőled, vagy mástól?

— Nem Főti Margit! Szavamra mondom!

— Védelmezd csak! Légy lo-
vagias. Tagadd el a szeretőd ne-
vét. Nekem mindegy, akár ő, akár
más.

— Meglátod, hogy nem ő. Aba
Sándor is megmondhatja, hogy
nem ő. Ha akarod, holnap el-
hozom neked Sándort. Kérdezd
meg előttem. Mégis okosabb, ha
én hozom őt ide, mint ha te még
hozzá.

III.

Aba Sándor idegesen járt fel-
alá szobájában. Az asszonyt várta.
Bizonyos volt benne, hogy eljön.
Az asszony a pokolba is elmegy,
így gondolta, ha kilátása van rá,
hogy az ura szerelmi kalandjairól
pontos és megbízható értesülése-
ket kap.

Az asszonnyal különben is tisz-
tában volt Aba Sándor. Tudta,
hogy pontos lesz. És nyugodt lesz
és higgadt, elszánt és határozott.
Nem fog jajveszékelní, hogy: Is-
tenem, hol vagyok? Jaj, mit tet-
tem? Szépen le fog ülni egy ka-
rosszékbé, megiszik egy pohárka
sartörst, esetleg rágyújt egy ci-
garettára s mintha csak valami
üzleti ügyet tárgyalnának, higgad-
tan szól:

— Beszéljen, kedves Sándor.
Mondjon el mindent, amit tud.

Oh, az asszonnyal tisztában
volt. Csak éppen magával nem.
Pedig az a fontosabb, hogy ő ho-
gyan viselkedjék, a férfi? Az
asszony mindig tud alkalmaz-
kodni a dologhoz és események-
hez. A férfi csak ritkán. Az asz-
szony mindenben azt teheti fel
magában: Majd meglátjuk. A fér-
finék előre kell tudnia, hogy mit
akar, mit nem. Az asszonyt viszik
az események, a férfi csinálja őket.

Már most mi történjék ezzel az
asszonnyal, aki egy félóra múlva
szépsége minden illatával be fogja
tölteni ezt a legénylakást? Mi
történjék vele?

Hát uramisten, az ő kedvéért
se ő nem fog megváltozni, sem a vi-
lág. A legénylakás, az a különös
valami. Olyan, mint az ellenséges
terület. Ami oda átkerült, akár vé-
letlenül, akár szándékosan, az

birtokba vétetik. Innen még senki
se ment el megcsókolatlanul, aki
megérdemelte a csókot. A háboru-
ban nincs kivétel. Igen ám, de ez
becstelenség. A jóbaráttól elvenni
a feleségét? De hát elvesz ő tőle
valamit? Lopás, vagy rablás-e,
ha az ember felveszi, amit a má-
sik elhajt magától? Az asszony
szerelme érték, ahhoz szó se
fér. Talán a legnagyobb érték a
világon. De csak annak, aki meg-
becsüli. Ej, az asszony is olyan,
mint a rózsza, mely a kertjében
virul. A kert is az övé, a rózsza
is az övé, de azért illatát én is
élvezhetem! S aki azt akarja,
hogy ne csálja meg az asszonya,
az ne csálja meg az asszonyát.
A tolvaj nem érdemel kimételet.
Nem, nem. Persze, hogy nem.
De azért a tolvajtól se szabad
lopni. Mennyivel becsületesebb
ő, ha a tolvajt lopja meg? Bi-
zony, akkor ő is csak tolvaj. Ohó,
azért ő mégse tolvaj. A vad,
amely az ő erdőjébe téved, az ő
vada. A madár, amely a fájára
száll, az ő madara. Az asszony,
aki az ő otthonába jön, az ő
asszonya. Tudva, akarva jön
hozzá, nem azzal a szándékkal,
hogy templomba megy imádkozni.
Aba Sándor az asztalra csa-
pott.

— Ej, nem vagyok én erkölcs-
némesítőintézet. Ember vagyok és
szerelmes. Istennél a kegyelem!

IV.

Csengettek. A férfi maga sietett
ajtót nyitni. Csakugyan az asz-
szony jött. Mosolygósan, vidáman,
frissen. A köpenyét ledobta, ka-
lapját letette. Minden biztató szó
nélkül s leült egy karosszékbé.
Aba az asszony keze után nyult.
Nagy meglepetésében eddig csak
szótlanul bámulta az asszonyt.
Még kezét csókolni és elfelejtett.

— Ugye, pótolhatom a mulasz-
tást?

— Ha jól esik, tessék!
És feléje nyújtotta fehér, pa-
rányi kezét. Sándor egész csók-
áradatot zuditott rá.

— Talán előbb esünk túl lá-
togatásom üzleti részén, — szolt
Jolán hidegen. — Tehát, amitől
régén tartottam, bekövetkezett. A
férjem szeretőt tart?

— Ön részleteket is akar? Tudja,
hogy az rám nézve napyon kel-
lemetlen?

— Tudom. Dehát vállalta, vi-

selje. Különben, ha vigasztalására
szolgál, megnyugtathatom, hogy
rám nézve még kellemetlenebb.

— Nem veszem észre. Ugy lá-
tom, hogy ön egészen jókedvűen
viseli a csapást.

— Nem. Csak jobb komédiás
vagyok önnél. A komédiázáshoz
a nők mindig jobban értenek, mint
a férfiak. Egyébként, ha óhajtja,
hajlandó vagyok sirni is.

— Csak azt ne.

— Magam is jobb szeretem,
hogyha az ügynek ezt a részét
otthon végezhetem el magamban.
Hát kezdje a mondani valót, Sán-
dor. S adja elő meglehetősen vi-
dám formában, a szomorú részét
majd kihalászom én utólag, oda-
haza.

Hiába, ez az asszony egy kissé
zavarba hozta. Ez a nő talán
mégse olyan, mint a korábbi lá-
togatói voltak?

— Parancsol egy kis frissítőt?
És egy cigarettát?

— Ha úgy gondolja, hogy ez
hozzátartozik, akkor kérek mind-
kettőből. Tudtam, hogy előbb-
utóbb ezt is meg kell tanulnom.
Hát kezdje, kedves Sándor, kezdje.
A operáció sohse oly kinos, mint
az előkészületei.

Abba Sándor a verejtéket tö-
rölte a homlokáról.

— Ha tudtam volna, hogy ilyen
nehéz lesz a dolog, bele se kezd-
tem volna. De most már nincs
visszatérés. Tehát hallgasson reám,
asszonyom!

Ő is rágyújtott.

— Hisz a dolog oly egyszerű,
asszonyom s oly természetes. Nem
is jöhetett másképp.

— Jöhetett volna másképp is!

— Higyje el, rendszerint nem.
Mások szeretőt tartanak, a férje
azt hitte, hogy neki is kell sze-
rető.

— Hm. Gondolja, hogy csak
azért?

— Szentül hiszem. Csak meg
kell nézni önt és meg kell nézni
azt a nőt s az ember rögtön
látja, hogy Péter nem a saját
kedvéért, hanem a többiek ked-
véért csinálja.

— Ebben azt hiszem téved, ked-
ves Sándor. Ha az a nő csunyább
volna is nálam és értéktelenebb,
akkor is más s nem az övé. Az
idegen mindig szebb és kíváncsi-
sabb, mint ami a mienk. Külön-
ben is Főti Margit nagyon szép

leány, nagyon okos leány, nagyon lebillíncselhet egy férfit.

— Hogyan? Ön tudja?

— Tudom. Nem volnék asszony, ha nem tudnám, vagy legalább nem éreztem volna meg.

Aba Sándor dadogni kezdett:

— De hisz akkor? Akkor miért van ön itt?

— Két okból. Először bizonyítékokat.

— És a másik?

— Erről talán kár volt beszélnem. Ez az asszonyos ok. Látni akartam, tapasztalni, hogy a veszedelemnek csakugyan olyan hipnotizáló hatása van-e az emberre, mint a kigyó szemének a vergődő madárkára? Hogy hanyatt-homlok beleveti magát.

— Minek ez magának?

— Kell. Mert ebben az esetben meg tudtam volna bocsátani az uramnak. Ha a csábítás ereje a lány varázsa a lepkére, akkor ő ártatlan benne, ha megperzseli a szárnyait.

Aba Sándor tágrameresztette a szemét.

— Ugy? Tehát én most olyan kísérleti nyúl féle vagyok. Vagy mondjuk, olyan próbaoroszlán, amelyről ki fog derülni, hogy tud-e harapni? Szabad kérdezni, hogy mik a nagyságos asszony impressziói ebben a tekintetben?

— Ha megígéri, hogy nem hagszik meg érte, megmondom. Külömben megmondhatom, ha kissé sérti is hiúságát. Nekem ebben a pillanatban az a meggyőződés, hogy az ugynevezett veszedelem nem is veszedelem. Hogy az eféle kalandos vállalkozás nem részegítő, hanem kijózanító hatással bír. Lássa, az ilyen oroszlánbarlang, mint az önök legénylakása, bennem egyenesen utálatot kelt. Az a sok női arckép, ami szerte hever, az a sok emléktárgy, ami minden sarkot eléktelenít, az a sok himzett vánkos, ami a karosszékekbe, divánokra oda van vetve, valami kirakatszerűség színét adja ennek a szobának. Az ember szinte maga előtt látja elődeit s maga után az utódait. Ön egy valóságos vánkos-ember. Istenem, mennyi vánkos. Kár, hogy nincs mind-egyikhez, mint a vadászok szobáiban, egy-egy szarvas-aggancs, s egy felírás, a vadászat dátuma.

Aba Sándor kedvtelenül dünyögte:

— Ej, emlékek, amik nem jelentek semmit. Csak azt a kötelezést jelentik, hogy meg kell őket becsülni, s nem szabad kiszórni.

— Sok szép is van köztük. Ez a lila selyem például. Mennyi a himzés rajta! Ez a lilaselymes nő nagyon szerethette magát.

— Hát mondjuk, hogy szeretett.

— Már ez kevésbé, ez a sarga. Ez készen vette a vánkost.

— Lehet.

— Bizonyos. Ellenben ez a hófehér már ismét gyengéd kezek műve. Annál értékesebb, mert a himzése nagyon kezdetleges. Szinte látszanak rajta a verejtékcseppek.

— Mit akar, asszonyom? Kinozni akar?

— Eszem ágában sincs. Dicsérem. És kérek még egy pohár likórt, s ha nem sajnálja tőlem, egy cigarettát is. Lássa, most már magam kérem, holott az imént még alig mertem elfogadni. Mit szól ehhez a haladáshoz?

— Semmit.

— Ez nem szép magától, nagyon rossz vánkos-ember.

— Ugyan, hagyja a vánkosaimat.

— Már nem bántom. Még azt akarom csupán elmondani, mi csoda emlékeket idéznék fel bennem ezek a vánkosok. F fiatal leánykorom olvasmányai jutnak az eszembe. „Az utolsó mohikán”, „A bőrhárisnya”, az indiánokról szóló borzalmasan szép mesék. Lássa, maga is olyan most az én szememben, mint egy sioux-indián.

— Miért?

— Ahogy az gyűjtötte a skalpokat, úgy gyűjti maga a vánkosokat a wigwanjában. Minden skalp egy-egy dicsőséget jelent és egy emberhalált. Az indiánál, azt hiszem, nem is az ölés volt a fődolog, hanem a scalp. Magánál a divánvánkos. Én is fogok magának küldeni egy divánvánkost.

Minél kedvetlenebb lett Aba Sándor, annál vidámabb lett az asszony. Érezte, hogy nyert csatája van.

— Asszonyom, ön elfeledi, hogy nekünk szerződésünk van. Becsületes megegyezésünk. Ön szavára fogadta, hogy az enyém lesz, mihelyt beigazoltam, hogy a férje szeretőt tart.

— Igaz! Csakhogy ön még nem igazolt be semmit!

— A férjének van egy kis nyári lakása, egy villa, amely a fásorra néz ki. Nagy János ucca 13. Az a kis palota, amely tele van drágaságokkal, ékszerekkel, selyemmel, bársonnyal, az a Föti Margit. Abban találkozik a párocska.

— Igaz. Hiszek önnek. Ugye, megengedi, hogy most elmenjek s egyelőre megtartsam a skalpomat?

Aba Sándor meghajolt:

— Ahogy parancsolja!

— Köszönöm! Isten önnel, Sándor! Lehet, hogy még eljövök! De vánkost mindenesetre kap. Magam fogom himezni.

S már künn is volt az ajtón. Aba Sándor utána nézett. Sököllel verte a homlokát:

— Soha se fog eljönni!

Előzetes jelentés

legközelebbi regényeinkről:

Tantalus kisasszony

eredeti francia fordítás, egy párisi művész nő lesbikus szerelméről.

A fehér cár katonája

északi mese egy szép orosz kémnőről. Itt: „Orest”. Megrázó őszinteséggel mondja el szerző ebben a regényében a mérhetetlen szerelem életét.

Bányai Magda & Co.

Győry Endre pompás kis regénye, a mai modern lányokról. Győry Endre talán egyetlen írásában sem jellemezte oly élethűen a mai élni akaró társaságbeli lányokat, mint ebben a regényében.

A mélység felé

Győry Endrének nagyszabású regénye, mely a garconéletet élő lányok felfogását világítja meg. Győry Endrének, akinek KAPU ELŐTT c. mult évben megjelent regénye általános feltűnést keltett, ez a regénye is nagy sikerre tarthat számot.

AZ UJ RUHA

EREDETI KÉZIRAT — IRTA: PÉK DEZSÓ

A budoárban félhomály uralkodott. A levegőben kölnivíz, illatszerek, rizspor és női ruhák különös illata terjengett szinte fojtogatólag és nar- kotizálóbban, mint az ópium.

Ingerülten jártam alá s föl a boly- hos szőnyegeken, amelyek fölfogták lépéseim nesztét. Lola a pamlagon ült, pókhálóharisnyában feszülő gyö- nyörű lába egymásra vetve engedte látni csipkés kis nadrágját, ezüst brokátcipője idegesen mozgott a szőnyegen.

— Meg kell venned... meg kell venned...

Megálltam előtte és végignéztam rajta.

Csodaszőke haja föltűnően exóti- kus volt fekete szemei mellett és sejteni lehetett, hogy pongyolája alatt csak egy könnyű kis ing van rajta és combjaira simuló hófehér kis csipkés nadrágja. A nehéz pon- gyola szövet tulsok volt apró keblei- nek s szinte féltő volt, hogy kibugy- gyannak alóla merész kivágásán. Karja meztelen volt, arcán egyetlen ránc sem, legfeljebb egy kissé hosz- szukás volt a tulságosan sok éjsza- kázástól. Felém nyújtotta finom ke- zét, csuklóját vékony arany karkötő övezte.

— Ugye megveszed?...

— Kérlek, hagyd abba... jól tu- dom, hogy én csak a harmadik vá- gyok. Hát kérlek, ruhatügyekben for- dulj a bankárhoz vagy a gyároshoz. Ők kibírják, én azonban tudod, hogy nem. Elégedj meg azzal, ha a harisnyádat szállítom, utóvégre ez is elég... egy harmadiktól... — tettem hozzá gunyos keserőséggel.

Lola megfogta karomat és maga mellé húzott a pamlagra, illatos ujjait az én ujjaim köré fonta.

— Jaj, hagyd már abba, inkább nem is kell semmi... hiszen tudod, hogy csak téged szeretlek... hát azért jöttél, hogy veszekedjünk?

Ajka ráforrt az enyémre, össze- csókol, hozzám feszült, azután hir- telen fölugrott mellőlem és oda- szaladt az ágya mellé. A föltűnően alacsony, széles, párnáktól zsufolt habos ágy mellett mosolyogva állt meg és lassan, kéjesen nyújtódz- kodva ledobta magáról a pongyo-

láját. Lehuntya szemét. Kezével be- lemarkolt keblének selymes husába, majd kibujtatva azt könnyű kis inge alól, meztelenül megsimogatta és bájos szemérmertlenséggel szólt fe- lém:

— Látod... ez mind a tied...

Az ing teljesen lecsuszott gömbö- lyű halmairól, a rózsaszínű hus ár- nyékában két rubin gomb bujt elő. Azután hirtelen visszacsusztatta vál- lára ingének pántjait és lassan le- eresztette magáról a kis bugyit. Meg- borzongott a kis ingben, mely elfedte csipőjének gyönyörű hajlását és uj- ból felnyitva szemeit. Tekintetünk egymásba olvadt.

Mindkettőnk testéből delejes áram indult ki és vágyhullámok szálltak belőlünk a térbe, hogy megtalálják egymást és csókban, vágyban egye- süljenek...

Ő egyszerre hirtelen meghajolt: két koppanást hallottam, két kis ci- pője esett az ágy mellé s bebújt a paplan alá.

Fölugrottam és mindent lehánytam magamról.

Remegve, könnyörögve álltam meg ágya előtt, szerelmünk ősi pogány- oltára előtt, melyet kék selyem takart s oldalt két tölgyből faragott galamb őrzött.

— Fölemelkedett az ágyban, ma- gához húzott és nékem nyújtotta az ajkát. Egy rövid, de forró csókban forrtunk össze, azután megfogott és megölelt meztelen karjaival, ezekkel az imádni való, meggyőző gyönyörű karokkal.

Szemei kitágultak a vágytól, ingé- nek pántjait letolta gömbölyű vállá- ról és meztelen keblei büszkén, dia- dalmasan, szerelmesen, kínálta fe- lém. Majd szemérem lepte meg, hogy ennyire elárulta mohó vágyát, kar- jaival eltakarta előlem az arcát.

Szám már rajta volt a lázas hu- son, keze vad rohamban simogatta a hátamat, borzongott, remegett, si- koltott, dobta magát, de azután mé- gis csak meghódolt s engedelmesen, hálásan, legyőzve pihent meg mel- lettem.

Igy egymáshoz simulva, az elmúlt kéjek emlékeinél melegedve, szállt le ránk az este. Előbb kelt fel, mint

én. Egész meztelenül megmosakodott, azután magára kapta a pongyoláját és a toalettkör elé ült.

Mielőtt elmentem volna tőle, az ölembe ült és szőke fejével hozzám- simulva, két karja körém csavarodott.

— Harry...

— Pongyolája, mely alatt semmi sem volt, szétnyílt és én szomjasan furtam be csókos ajkamat két gyö- nyörű, gömbölyű mellhalma közé, amelyek ruganyosak, bársonyosak, illatosak voltak.

Teste lázasan megborzongott.

— Harry... ugye megveszed né- kem azt a ruhát.

A meztelen testéből kiáradó illat újra vágyakba temetett. Fölkaptam karjaimba, odavittem a pamlaghoz, lefektettem és teljesen széttártam pongyoláját.

Bőre foszforeszkált az ébredő vá- gyaktól, ajka nedvesen csillogott, szemeit behuntya s még csak any- nyit sutlogott:

— Megkapom?

Lázás kíváncsisággal sugtam vissza:

— Meg, meg...

A pamlag kigyózva húzódott meg alattunk, az este beleszaladt az éj- szakába, a vágyak haragásba fullad- tak, sikolyba temetkeztek... és más- nap Lola megkapta az új ruhát.

Mondhatom, izlése van. Az új ru- ha nagyon csinos, nagyon jól áll neki, csak az ejtett gondolkodóba, hogy miért volt olyan drága, ami- kor igazán nem sokkal volt nagyobb, mint két zsebkenő. Az egyik elől, a másik hátul.

Pesze, kifogásom ellene nem volt. Talán éppen ezért.

Ez a hely

a MIA Krém száma- ra van fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

Rádió-készülékek erős és tiszta hanggal, **rend- kívül olcsón** szerezhetők be lapunk szerkesztősége révén.

A reklám az üzlet lelke!

Kereskedők, iparosok, hirdessenek lapunkban!

FORRÓ MESE

— Egy azon bizonyos ezeregy közül. —

Volt pedig azidőtájt Bagdadban egy nagyon gazdag kalmár, akit Asszádnak neveztek. Ez az illető nagyon gazdag ember volt. Voltak neki drága kövei a világ minden tájkáról, csodálatosan szép és mérhetetlen drága szövetei, kelméi, soha nem látott nagyságu ékszerei, de legdrágább kincse mégis csak Szumurud volt, az ő egyetlen szépséges leánya, aki akkor lett tizenhárom éves.

Látván pedig az ő atyja, hogy leányának kebele már kellőképpen ki vannak domborodva s megtudván az ő anyjától, hogy ujholdkor már megtörtént a lánnyal a csalhatatlan bizonyosság, hogy férfireérett, elhatározta, hogy férjhez fogja adni. Ennyit ezekről.

Ugyanebben az időben érkezett Bagdadba egy idegen királyfi, aki megunt otthon az életet. Az örökös pompát, a szörnyűséges kényelmet, a végtelen mulatozásokat s a rabnők forró ölelésit, amelyek megködösítették gondolatait s elbágyasztották az ő ifju testét. Ezért hát ultra kelt és megérkezett ide.

Csak úgy gyalogosan sétált keresztül a város kapuin és minden podgyász nélkül, mert még születésénél ajándéku kapla volt a dzsinnek királyától az ő csodagyűrűjét, amelyet, ha ujján bármikor megfordított, ezer dzsinn jelent meg neki, hogy teljesítse bármely óhaját.

Most csodálkozva sétált végig Bagdad utcáin, mert tetszett neki nagyon a város s kíváncsian állt meg egy különösen szép ház előtt, mely nem volt másé, mint ama bizonyos már említett kalmáré, Asszádé. A ház mögött nagy kert huzódott meg s onnan különös hangokat hallott ki az ifju. Egy gyöngy, finom, gyönyörűséges hang zokogott ott, hogy megesett rajta a szive és részvét szállta meg, tudni, ki az a gyönyörűséges leányzó, aki odabenn bánkódik és mi oka van a szörnyű bánatra. Csakhogy hiába járt körül az egész kertet, sehol sem talált bejárást, magas kőfal huzódott környéskörülötte.

Dehát ő nem sokat gondolkozott, hanem csak megcsavarta az ő gyűrűjét és a dzsinnek egyszeribe átszállították a falon, be a kert kellős közepébe. Az pedig egy nagyon

gyönyörűséges kert vala. Hasonlatos a paradicsomhoz, mivel benne mindenféle színű és fajtájú gyümölcs volt található, források és patakok csörgedeztek, éneklés, fuvalás hallatszott a növények ágai közül. Olyan gyümölcsök hajladoztak alá, amelyek lekötötték a nézők figyelmét, gránátalmák, melyek ezüst labdákhöz voltak hasonlatosak, körtek, szilvák mindenféle színben, piros fügek, melyektől az ember esztét vesztette, cseresznye, ananászok, amelyek úgy csüngtek, mint az ejtett lány keble, narancsok, jácintok, rózsák, úgy, hogy azoknak a szagától az, aki betegen lépett a kertbe, dacos oroszlánhoz hasonlólag távozott volt el onnan.

Azonban mégis mindezeknél és mindeneknél is gyönyörűbb volt az a leányka, aki egy szökőkút mellett állt, csak házias fátylakba burkolódzva, földetlen arccal, mely tündökölt s amelyen a könnyek úgy csillogtak, mint a legdrágább drágakövek.

A leányka széptermetű, erősmellű és csipőjű szűz volt, szája édesebb a zefir fuvalatánál és fátyolából előbukó meztelenségei hasonlatosak a tündöklő márványhoz.

Az ifju pedig, ahogy meglátta, ezer sóhaj fakadt kebelében és nyomban a legforróbb szerelem hárlójába esett.

Alig hogy azonban megcsodálta volna őt így, a leányka fölemelkedett a szökőkút párkányáról és nagy zokogásban megszaggatta az ő fátyla, hogy csodálatos husa több helyütt meztelenedett, ami az ifjut annyira fölizgatta, hogy férfiasságának hirtelen lobbanó kéje majd hogy ki nem tört rajta. De fékezni akarta magát, hirtelen levette szemét erről a látványról és elvitetvén magát onnan a dzsinneitől, megérdeklődte tőlük a lány történetét, mert elhatározta, hogy magáévá fogja tenni, bármely áron.

Azok pedig elmondták neki, hogy lenne az a leány a szépséges Szumurud Asszán kalmár leánya, akinek holnap lesz a menyegzője a csuf és pupos Ben Abe kalmárral, akinek gazdasága vetekedik nagyságában az Asszán kalmáréjával, éppen ezért akarja a lányt hozzákényszeríteni s ezért homályosítsa el ennek

gyönyörűséges orcáját a könny ezer cseppje.

A királyfi pedig még aznap bevonult Bagdadba dzsinnei segítségével, számos málhával és drágaságokkal, mint távoli gazdag kereskedő és szállást kért Asszán kalmár házában. A kalmár, akinek nagyon hízelgett a gazdag kereskedő idegen látogatása, szívesen fogadta és este meghívta leánya menyegzőjére is.

Itt nagy sokaság gyűlt már egybe és mindnyájuknak nagyon tetszett az idegen ifju, úgy, hogy még fátyluakat is föllebbentették neki s átkozták a csuf, pupos vőlegényt. Akkor megérkezett öltöztető asszonyai közepe a menyasszony, aki gyönyörű ruhában a hurikhoz volt hasonló. Mikor a menyasszony pedig előlépett, a pupos fölkel és meg akarta őt csókolni. A menyasszony azonban elfordult tőle és egész éjjel az idegen ifjával foglalkozott, aki nagyon megtetszett neki és sóhajtozott magában sokat, bár az lenne a férje. A vendégek végre elhagyták a házat és az öltöztető asszonyok levették a menyasszony fátylát. De az idegen ifju csak nem távozott még el, mire azt mondta neki a pupos, akinek már csurgott a nyála a nagy asszonykivánságban:

— Oh uram, jelenléted fénnel árasztott el minket, azonban most kérlek hagyj magunkra, mert elkövetkezett a nász órája...

A királyfi pedig kiment és a folyosón megcsavarta az ujjá gyűrűjét, mire megjelentek a dzsinnek és megígérték, hogy segítségére lesznek.

A pupos pedig hozzá akart fogni az ő férji kötelességének első gyakorlásához, de az izgalom heves görcsöket támasztott benne, úgy, hogy előbb kiment, végezni az ő szükségét. A dzsinnek azonban megragadták őt ama bizonyos félreeső helyen és odaköltözték egy gerendához és száját pedig betömtek. Az ifjunak pedig intettek, hogy csak menjen be a lányhoz.

Az pedig ott éppen meztelenkedett és szűz teste szűz részét mosta volna meg illatos olajjal, hogyha már meg kell történnie, ami meg fog történni, könnyen történjen meg. Amikor pedig meglátta a szép idegent, halkán fölsikoltott:

— Mit keresel te itt?

Az pedig megmondta mit akar.

— És a férjem?

— Én vagyok a férjed, kit atyád számodra rendelt, előbb azonban tudni akarta, engedelmes vagy-e neki, amikor hozzákényszerített ahhoz a puposhoz...

A leányka leejtő örömeiben a drága gyolcsot, melyel a testét mosta volt és egészen kiegyenesedett. Szeme pillantásai csábitottak, arca elhomályosította a napot, orcái rózsásak voltak, szemöldökei szépen íveltek, ajkai olyan édesek, mint a cukor, fogai mint gyöngyök, keblé mint az elefántcsont, teste karcsu, medencéje mint tömött pálma, combjai pedig két szíriai oszlophoz hasonlóak.

Az ifju pedig nagyon felizgatódott és magához vonva őt, föléje hajolt. A lány pedig engedte magát, az ölébe ült és addig játszottak és csókolództak, amíg izgalmukban majd ki nem ugrottak bőrukából. Akkor pedig sebtiben az ifju is levetkőzött és a leány ismét az ölébe ült. Ekkor pedig enyelegtek egymással, de még ügyeltek, hogy maradjon hajnalig a kéjből megismeretlen is. Lassankint azonban végighemperegtek a nyoszolyán és már nem tudtak tovább várni, az ifju magáévá tette a lányt és édes örömmel érezte, hogy még nemes, furatlan gyöngy.

Az öreg kalmár pedig, Asszán, nagyon elbusulta magát, hogy miért is adta az ő szépséges leányát ahhoz a puposhoz s átkozta kapzsiságát, éppen ezért nagyon szomorú volt.

Amikor pedig reggel lett, csodálkozva látta, hogy leánya vígan jön hozzá.

— Talán megtetszett neked annak a nyomorultnak a csókja...? — kérdezte keserűen, de az csodálkozva mesélte el, mi történt, nem sokára jöttek a szolgák is, akik, miután kiszabadították volt kellemetlen helyzetéből a pupost, elmészítették, hogy az rögtön elmenekült és hátrahagyta, hogy neki nem kell a lány.

A lány pedig megvallotta apjának, hogy neki csak az idegen ifju tetszik és annak akar a felesége lenni. Az apa szomorú lett. Erre a lány aggódva faggatta:

— Neked talán nem tetszik ő?

— Deli szép fiu, azonkívül módos is, de mi haszna, ha halálának halálával hal meg?

A leányka pedig nagyon megijedt.

— Hát hogyan lehet ez?

— Hát nem tudod, hogy a próféta szent szava szerint, aki magáévá teszi más feleségét, halálának halálával kell meghaljon?

A lány pedig, csak hogy megmentse őt, hirtelen közbeveté:

— Hiszen ő nem tett magáévá!

— Hát mit csináltatok!

— Ő csak megölelt és megcsókolt engem...

— Mást nem csinált?

— Es megfogta kezével a testemet...

Az apja szigorúan nézett rá.

— És még mit tett veled?

A lány pedig nagyon elpirult és többé nem szólt semmit. Az apa pedig rögtön elhívatta a bábákat és így szólt hozzájuk:

— Vizsgáljátok meg s ha úgy találjátok, hogy már nem leány, akkor jaj az idegennek...

Az ifju pedig fölébredvén már hétszeres szerelmi mámorából, mindezeket hallotta volt a függönyön keresztül és sebtiben megcsavarintotta ujjai körül a gyűrűt.

— Óhajtasz valamit gazdánk?

Igy jelentek meg a dzsinnek és nagy komolyan hallgatták meg a különös kívánságot, melyet nem hiszem, hogy kértek volna még tőlük,

dehát megtenni megtették, mivel-hogy minden hatalmukban volt.

A gyönyörűséges leányszónak elszorult pediglen a szíve, amikor az ő szemérmes teste vizsgálatához fogtak az ő édesapja előtt s pirultan sütötte szemeit, de az ifju odasugta neki:

— Ne félj és ne szégyenkezz...

A bábák pedig megvizsgálván a leánykát, úgy találták, hogy szűz és ezen a gazdag Asszán nagyon megörült. Megcsókolta őt s legott az idegenhez sietett, akivel azután nagy lakzit ültek még aznap.

Hogy azonban az ifju megint úgy találta-e ez éjszaka is, hogy a leányka furatlan gyöngy volt, arról már nem tud senki semmit, de az nem fontos, mert így is boldogan éltek és több gyermekük lett, amíg csak a vágyak lerombolója és a sirok benépesítője fel nem kereste őket.

Pék Dezső.

ANKÉT A SZERELEM RŐL

A királyasszony hön szerette férjét,
És egyre azon törte fejecskéjét,
Micsoda bájitalt töltsön borába,
Hogy úgy szeresse őt mint leánykorába,
Hogy őt örökre magához kötözze.
S udvarába ankéttra hívta össze,
Néma tanuját minden szerelemnek;
Kik hívására majd mind megjelentek.

Az asztalfőn az ágy foglalt helyet,
Az elnök helye őt illette meg,
S a balján, balkézre célozva nyilván,
Büszkén foglalt helyet a léha diván.
Szerényen meghuzódva a sarokba,
Vén gebe állt rozzant konflisba fogva,
S mi néha más híján is megvigasztal,
A fenéken állt egy karambolasztal.

S az elnök szólt: Tisztelt gyülekezet!
Sajnos két társunk meg nem érkezett,
De sürgönyileg magukat kimenték,
És fájó szívvvel nekünk ezt üzenték:
„Ámbár részese voltunk sok viszonynak
S árnyunkban sok szív oltott égő szomjat,
A hivatásunk nem enged közélet;
Üdvözetét küldi két bus testvértek,
Ki mind a kettő mostoha gyerek:
A kapualj s az árnyas zöld berek!”

D. G.

ÖN MÁRIS AZ ENYÉM

— Eredeti kézirat. — Irta: BARNÁ KÁROLY. —

A hatalmas terem sötétsárga függönyein átszűrődött a napsugár.

A szoba közepén Van Holl állt, a kalózkapitány. Piroska felemelt fővel állt előtte. Csodaszép, barnahajú lány volt, csodás, vonagló teste kinyult, mint egy párdúc. A szíve át volt fütve mindenféle bizonytalansággal, indulattal, haraggal és remegéssel. Kis keble hullámozott.

Van Holl kitérte a karját a lány felé. Ebben a svengáli mosolyban, ebben a rozzadtatban volt valami olyan félelmetes, hogy Takács Piroska a szíve mélyén megremegett. Combjai reszkettek a kurta szoknya alatt. Kemény leánytestét veszély fenyegette, a beszennyezés veszedelem.

— Nem parancsol helyet foglalni? — kérde a kalóz.

Piroska jobbnak látta leülni. Hízen alig bírt állni a lábán. Ahogy leült, gömbölyded térdein felszökött a szoknya. Két csepp harisnyakötő vált láthatóvá. A férfi vadul, mohón odanézett. Milyen lehet ez a lány feljebb, ha már a térdénél ilyen szép?

Egy pillanatnyi szünet állott be. Egyike ama kinos szüneteknek, mely oly gyakran teríti ki szárnyát két hallgató ember között, akik a szemük sarkából bizonytalanul néznek egymásra, érezve, hogy ez a csend, ez a parányi némaság, a vihar előtti csend. Olyan némaság, ami sokkal többet jelent minden beszédnél.

Van Holl cigarettával kínálta a leányt:

— Parancsol!

Piroska rágyújtott és csodálatos, mintha attól az apró, kékes füstű, könnyű cigarettától bátrabbnak érezte volna magát. Most már ketten voltak, akik szemben állottak Van Hollal. Ő és a cigareta. Nem érti ezt meg más, csak dohányos ember, csak az tudja, mit jelent, ha ujjai közé foghatja apró barátját, amelynek füstjébe egy pillanatra be lehet burkolózni, amellyel ha van, több az ember, ha válaszolni nem akar, segít rajta a kékes felhő, amely ajkai közül kilebben, az apró ellenség és a legjobb barát egy személyben: a cigareta.

— Mondja meg, kérem, — kérdezte Piroska végül, — voltaképpen mit jelent mindez?

— Ön tudja. Olyan mélyen aludtak, hogy nem volt lelkem önöket felébreszteni, meg azután tiszteltem hálófülkékük szentségét... közben a vihar...

— Ne beszéljen a viharról, — vágott közbe Piroska — vihar nem volt!

Mélyen, komolyan válaszolt Van Holl.

— Vihar mindig van.

— Ez nagyon szép és költői általánosság! — vágott vissza Piroska.

— Bármelyik keleti bölcsnek becsületére válhat, de nem válhat becsületére egy banditának, aki egy lakatlan szigetre cipel egy hölgyet annak akarata ellenére.

Van Holl felállt, közelebb ment a leányhoz, nehézkesen, hatalmasan lendült neki, úgy, hogy Piroska akarata ellenére is felszökött a helyéből. Ugy néztek egymással farkasszemet, az egyik, az afrikai kalóz, a komor tekintetű férfi, lelkének minden nyugtalanító szenvedélyével, a másik, a fiatal, szép, magas, sugárleány, egy olyan nemzetnek és családnak a sarja, amely a félelmet nem ismeri, barna szemében haraggal és fojtott indulattal. Így néztek egymásra egy pillanatig, ők, akik méltó ellenfelei voltak egymásnak.

Van Holl hirtelen megragadta a leány csuklóját. Térde hozzáfeszült a két kemény leánycomb örvényéhez. Piroska eszeveszett dühvel rántotta ki fehér kezét a férfi széles markából.

— Megörült? Bocsásson el!

Van Holl most tompán, színtelenül, az izgatottságtól elcsukló hangon válaszolt:

— Megmondok magának mindent. Amikor megtudtam, hogy abból az országból jön, amelynek legszomorubb a muzsikája és amelynek legszebbek az asszonyai, abból az országból, ahol én egy felejthetetlen, csillagos éjszakát éltem át a hömpölygő, nagy Duna mellett, csillogó szigeten, édes italok, gyönyörű nők és nagy urak mellett, azzal a pontossággal, hogy eddig mindent megéreztem az életben, — tudtam, hogy jön a végzet és amidőn megláttam magát, azt mondtam, enyémnek kell lennie.

— Nem gondolta, hogy ez nem egészen magától függ?

— Nem. Mert amit én eddig kitűztem célul magam elé, azt el is értem mindig. Fiatalabb éveimben egy óriási nagy opáltüért két évig öltem rakásra az embereket és az állatokat... De most ne beszéljünk róla. Önnek enyémnek kell lenni. Ön már is az enyém!

Mielőtt Piroska védekezhetett volna, két vaskar kapcsolta át derekát, Van Holl magához vonta az édes, nyulánk alakját, a két kis párnás mellben furcsa bizsergés támadt a férfitest érintése miatt. A két rózsás mellbimbó volt az érzékeny szeizmográf, amely a vihar közeledtét halálös pontossággal jelezte. Mindig van vihar, mondta az előbb izgatottan a férfi.

Alávaló!

A férfi feltépte a kis mellen a blúzt. A vakító, forró halmocskák kilátszódtak. A férfiujjak belevájtak mohón, kapzsin a puha leánytest csemegéibe... körülöttek egy csomó pille táncolt, a vágy lepkéi. A kalóz olyan volt, mint egy óriási, fekete lepke vörös vámpírszájjal... Vagy valami perzsa tűzimádó... a női testek tüzenek imádója... Piroska pacs volt a lány szája... Mélyen beleharapott.

Piroska valahogy kiszabadította az egyik karját és a hófehér csontos öklét élesen és keményen csapódott a férfi arcába. Vad dulakodás támadt, csunya, bántó és izléstelen. A férfi felemelte a lány szoknyáját és mindenáron fel akarta derekán kapcsolni az apró bugyit. A lánynak emberföldről erő adott az öntudatlan tisztaság, ami fehér virágként élt a lelkében, továbbá az undor, amit az erőszakos, lihegő férfi iránt érzett.

A férfit viszont éppen az erőszakosság gyengítette, a lihegés. A szeme vérben forgott, a lélegzete ki-kihagyott, artikulálatlan szavak törtek elő a melléből és egy-egy hörgéssé buggyantak az ajkán... úgy, hogy épp akkor, amikor a bugyi lecsiklott két kerek combjáról, a leány emberfeletti erővel ki tudta magát szakítani a vasmarokból. Ez a pillanat elég volt neki ahhoz, hogy fenn teremjen a magas, sárga függönyös, szélesen vágott ablakpárkányon.

— Ha egy lépést közelít felém, levelem innét magam!

Lent az ablak alatt az örvénylő mélységben ibolyakéken és fehérén, márványosan és kristályosan tört meg a lakatlan, bolondos szigetnek fehér szikláin a Földközi tenger.

Van Holl lihegve roskadt le egy székre.

— Kérem, jöjjön le. Nem fogom többé bántani.

— Nem bizom a szavában.

— Jöjjön le... bizhat... Ahhoz már nincs most erőm... De valamit ajánlani akarok önnek.

— Így is megmondhatja!

Piroska a széditő mélység felett valahogyan nagyobb biztonságban érezte magát, mint előbb a szalón közepén. Nyugodtan kirakta a mélység től szép lábait, elhelyezkedett és így beszélgetett tovább fölényszen télvállról. Elvégre ott volt a két rossz közül a jobbik: A morajló tenger, amely ölelésre készen tárta ki feléje a karjait... A bugyi még mindig a térdei körül pihent...

Van Holl most leverten azt mondta neki:

— Bocsásson meg, elfogott a szenvedély. Valami rettenetes vágyakozás él bennem. De nem tehetek róla.

— Senkisémet tehet arról, ha nem gentleman! — Vágott vissza élesen Piroska.

— Hígyje el, őszinte vagyok akkor, ha azt mondom, hogy bennem sok van a gentlemanből.

— Csakhogy egy rablóvezérrel párosulva.

— Igaza van. Restelkedve hajtom meg a fejemet, nem védekezhetem. De be fogom önnek bizonyítani, hogy önnel szemben elfojtom a rablóvezért és csak az urat fogja tánni bennem, aki tisztelettel közelít ahhoz, akit máris rajongással szeret.

Piroska elnézett messze a kék horizont felett.

— Nem érdekel.

— Érdekelni fogja.

A lány újra vállat vont:

— Ha van magának türelme kívánni.

— Van. Én amit eddig az életemben célul kitűztem, azt mind elértem...

— Agancsokat, krokodilbőröket, opál... de női szívet — azt sohasem!

Ebben a pillanatban Van Holl figyelte és mereven nézett ki azon az ablakon, amely a kavicsos várudvarra nézett. Egy öreg talián haladt ott tova, dióolajjal volt az arca barnára festve és parányi, fehérés aranyfülbevaló volt belenyomva füle cimpájába.

Van Holl kikiáltott az ablakon:

— Hahó, Martini!

Az öreg mélyen meghajolt:

— Signori, a nagy hal...

Nagy izgatottság ragadta meg Van Hollt.

— Látták?

— Igen. Monte Carlo és Nizza között a nagy kék völgyben vert tanyát. A Monégaszt öblökben elpusztított minden apró halat. Ott nincs többé élet a tengerben.

Van Holl Piroska felé fordult:

— Kisasszonyom, egy kevés dolgom akadt. Most igazán elhagyom a szigetet... Jó is lesz egy kicsit törrel meg angol puskákkal dolgozni a habok felett és véresre festeni a hullámfodrokat. A jó sorsom hozta elem most ezt a bestiát.

Széles ivben mutatott körül a kezével

— Addig, amíg távol vagyok, parancsoljon az egész kastéllyal. Az indiánus szolgám teljesen az öné és még egyszer kérem, függessze fel haragját és ne tagadja meg tőlem bocsánatát.

Piroska nem válaszolt, Van Holl pedig félig gunyosan, félig mosolyogva kimutatott az ablakon a tengerre:

— Ime a tenger, az örök barát, aki mindenre tud feleletet, mindenre tud megoldást. Önnek segítségére sietett, barátjául szegődött, ketten együtt leterorizáltak engem, de rögtön utána nekem is küldött egy kedves, rég várt üzenetet. Bizom most már abban, hogy közös barátunkká fog szegődni és az ő akarata az szent.

Meghajolt és távozott.

És Piroska, amíg csak az indiánus szolga érte nem jött, sokáig elgondolkozva nézett le a szivárványosan kék tengerre...

*

Piroska lement a tengerpartra. Egy széles falevél hullott a keblére. Oh igen, mintha a szerelmes szőke tavasz akart volna virágot tűzni a keblére.

Egyre maga előtt látta a délceg Van Hollt. Hogy ölelte, hogy szorította, ah, de hogy szorította. Az ő testét kívánta, amely oly tündöklő fehér, mint a meztelen szenteké. Az ő combjaiba akarta vésni tűzcsofja parázspecsétjét. A napsugár a lelke tavának a fenekére futott. Annak az ezer meg millió mérföldre őrzőgő héliumnak a misztikus fénye, heve öntötte át...

Miért is tétovázik, miért is nem

veti magát karjaiba ennek a csodálatos férfinak, hadd tegyen vele, amit akar. Hisz ez a közös leánysors, az engedelmes, alázatos odaadás! A falevél a keblén fektült, mint egy halott pillangó.

Leányszüzességek hullnak, mint a sárga banán, ha érett... A szerelem egyszerre csak itt van, az ösztönöknek nyers találkozásában egymásra bukkan fiú és lány, lekerül a ruha, lehámlik a meztlen bőrről és a kerek combok egymásra vonaglanak és az életerő átvándorolt egyik testből a másikba.

Ez nem bűn, mert ezt maga a természet akarja! A szüzleány életébe egy fénysugár tolakszik: A kéjes boldogság! Élni kell a szerelmet, mert elsorvad a test.

Éjjel, mikor a hold tovaröppent, mint egy léggömb és ott lebegett kísértetiesen a fák orma felett, visszajött a vadászatról és kinyújtotta ujjra a kezét Piroska szerelme után. Ott rimázkodott a lány ajtaja előtt:

— Engedj be!

És piroska beengedte...

Behulltak egymás karjába és vadul ölegették egymást. És a leány asszonyá érett egy rendkívül heves, tapadó csókcsata után...

Kárpitos,
Paplanos,
Ablakrolló és
Redőnyszerelés.

Ugyanezek kereskedése és szakszerű javítása garancia mellett.

Szekerka László
kárpitosmester, TIMIȘOARA II.
Rékási-ut 15.

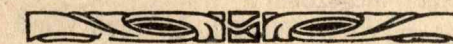
Kérem ne dobja hajlitott butorait a tűzbe!!!

Az összes hajlitott butorok javítóműhelye.

Kívánatra házhoz jövök.

Gönczöl Mihály

Temesvár III. Hunyadi-ut (Bul Carol) 54

Lapunk nyomdája

TIPOGRAFIA UNION

izléses kivitelű nyomtatványokat szállít pontos határidőre.

Nárcisszus eredeti fordításai:

VÉN LEÁNYKA

— E. WEISSE. —

Hárman voltak. A legidősebb, Sarolta, már nagyon közel járt a negyvenhez. A középső, Ágnes, harminchat éves volt. Csak ők ketten voltak vének, mert a harmadik, Vilma, husz éves volt. Fiatal, szőke, szép, életvidám.

A másik kettő a vénleányok zárkózott egscenrikus világát élte. Az évek a vállukra nehezettek, amitől azok megtörtek. Szigorú, szürke szemekkel nézték a világot, köfötték magukat a formához, szigorúan elítéltek minden legkisebb, az ő szemükben illetlennek látszó dolgot. Az ő vénleány sorsuk a mások boldogságában fájt. Az irigység, mellyel sajnálták a más örömet, annyira beléjük gyökeredzett, hogy hugukat, Vilmát, a legszigorubb rács között tartották. Nagyon vigyáztak rá, férfi társaságba nem engedték. Ha Vilma hangosabban felkacagott valamin, négy haragos szem meredt rá, melynek vészes pillantása elfojtotta a kacajt. Az örömet, a nevetést lassan kiölték Vilma életéből. Nagypjuk főispán volt, báró és arisztokrata eredet volt a visszavonultságuknak főszlopa. Ők akárkivel nem érintkezhetek és ez volt az oka annak is, hogy Vilmát oly szigorúan tartották. A két vén leány felett már elvirágzott a nyár, ők leszakítatlanul perzselődtek el a forróságban. Látták a sivár kietlen jövőt, mely az elmúláshoz vezet. De sajátmaguk előtt is takarták ezt, még nem akarták beismerni maguk előtt, hogy az ő tavaszuk már tovasuhan. Irigykedő gyűlölettel néztek mindenkire, aki fiatal és boldog volt. Még huguktól, Vilmától, is irigyelték fiatalságát, sajnálták ajkáról a kacajt. A kisvároskában így suhantak tova a napok, az egyik a másik után, a három leány felett.

*

Befejezték az ebédet, Vilma már fel akart állni, mikor idősebbik nővére megszólalt:

— Vilma maradj. Akarunk veled beszélni.

Az ülve maradt, de elsápadt. Tudta miről lesz szó és már az idők folyamán valami félelemérzés, valami idegenkedés fejlődött ki benne nővérei iránt. Az ő husz éve még vágyott. Tavaszt, melegséget, szerel-

met... Még nagy titokzatosság volt a férfi. Ülve maradt.

— Tessék.

— Vilma, ma délelőtt a jegyzővel sétállál. Ugy van?

— Igen. De miért kérde?

— Nem tudjuk honnan veszed te a merészséget, hogy megkérdezésünk nélkül egy férfivel, méghozzá a jegyzővel sétálj az uccán.

— De hát kérlek benneteket, ebben igazán nincs semmi.

— Ennyire buta vagy? A jegyzővel? Egy tanítónak a fia. És te?

— De egy kedves, jó ember, — próbálta védelmezni Vilma.

— Uram Isten, még ezt mered mondani róla? — szörnyülködött Ágnes.

— Te szerencsétlen leány! — folytatta Sarolta. — Ha szóba állsz vele, kedves leszel hozzá, még odáig fog vetemedni, hogy megkérje a kezdet. Egy tanítónak a fia!

Vilma lehorgaszott fővel halgatott. Nem is próbált ellenkezni nővéreivel. Csak a fiura gondolt. Valami furcsát érzett. Maga előtt láttá a fiu arcát és úgy érezte, hogy a melle megtelt valamivel. Valami nyugtalanítás, de mégis jó érzés hatalmaskodott benne. Hallgatott. Ismerte nővéreinek életfelfogását, tudta, hogy a vénleányok irigysége beszél belőlük és nem próbált ellent mondani.

Délután, mikor nővérei lefeküdtek, ő elment hazulról. Elindult, céltalanul. A nagy parkban látta magát, de tovább ment, kiért a mezőre. Perzselő nyár volt és Vilma tisztán érezte, hogy szereti a fiut. A huszéves leány forró, mesterkéletlen, nagy szerelmével. Aztán gondolkozni kezdett az életén, a jövőjén. Tulajdonképpen mi vár rá? Az ő jövője a nővéreinek a jelenléte. A nővérei, akik gazdag arisztokratákra vártak. És hova jutottak? Az ő sorsa is ez. Várni fog, várni addig, míg lassan ráncos lesz az arca. Mig lassan lepereg felette az ifjuság. Most még husz éves. Fiatal, ereiben lázong a vér. Kinos, forró éjszakák jöttek rá, hogy ezt a lázongást csak férfi tudná elfojtani. Hányszor tüzesedett át a teste, hányszor dobta le magáról az inget? És fantáziája odavárszolta a férfit. Lábai reszketve tá-

rultak szét... Megállt, mert már nagyon messze jutott. Rájött arra, hogy neki nem szabad várni, mert ha vár, akkor... akkor ő is olyan vén, irigykedő, egscenrikus öreg leány lesz, mint nővérei. Szerelm nélküli élet. Fázos hidegség rázta meg. Nem, nem fog várni. Ő szeretni fog. A testében kéjes érzés kezdett nőni. Bár csak itt lenne most. De látta kívánságának lehetetlenségét és visszafordult annál inkább, mert egy lovas látott közeledni és nem akart senkivel sem találkozni. Meggyorsította lépteit, mert a ló patáinak zaját már közel hallotta. Egyszerre hirtelen megállt és hátrafordult. Közelről egy ismerős hang szólította meg:

— Vilma! Hová siett úgy? Álljon meg!

Hátrafordult és egy mosolygó, barna arccal találta magát szemben. Ő volt, a meglepetéstől csak egy rövid hang hagyta el ajkát:

— Imre!

A következő pillanatban a fiu már mellette termett és kezét a kezébe vette. Aztán elmondta, hogy egy tanján volt kint valami hivatalos ügyben. Majd megkérdezte, hogysiet-e? Aztán leültek a magas fűbe. Ültek sokáig szó nélkül, kéz a kézben. Perzselő nyár volt, egyszerre pillantásaik találkoztak. A válluk összeért. A fiu látta a lány szemeiben a vágyfelcsillanás tüzeit. Nem szóltak és az ajkuk összeforrt. Az első csókban. Vadul, tüzesen szívták, harapták egymás száját. Elfulva pihentek meg és Vilma feje a fiu vállára csuklott. Egymást átfonva ültek. Vilmán könnyű kis batiszt ruha volt és a fiu érezte melleinek kemény két halmát. Simogatni kezdte, amitől Vilmán könnyű borzongás szaladt át. Végigsimogatta egész testét és végigheveredtek a magas fűben. A szájuk ismét vadul egymásra talált. Imre lassan Vilma fölé kerekedett. Az utolsó percben azonban feltámadt benne a leányság utolsó ellenkezése. Erősen szorította össze lábait. A fiu remegve sugta a fülébe:

— Vilma szeretsz?

Az csak némán intett igent.

— Akkor miért ellenkezel? Szeretjük egymást!

Vilma agya előtt hirtelen átszaladt minden. Sorsa. A vénleányok sivar, lemondásból álló jövője. Lassu hervadás. Öregedés. Nem! Élne! akar! Élne fog, mert fiatal. És lassan, reszketve ölelte magához a fiut.

Pályázat!

Lapunk kiadóhivatala e heti számunktól kezdve novellapályázatot hirdet három havi időtartamra. A novellapályázatra három díjat tűz ki. Mégpedig:

I. díj	1000 lei.
II. „	800 „
III. „	500 „

Lehet pályázni novellával, tárcával és elbeszélésekkel, a következő feltételek mellett:

A pályázatra szánt munkának szigorúan alkalmazkodni kell lapunk irányához. Csakis erőtikus és nem humoros kéziratok jöhetnek figyelembe. Pályázni lehet eredeti, eddig sehol nem jelent kéziratokkal, de lehet pályázni németből, franciából, angolból vagy olaszról vett fordítással is. Ezt a körülményt mindkét esetben a kéziratban a beküldőnek fel kell tüntetni.

Csak tiszta, olvasható, lehetőleg géppel írt kéziratok lesznek felülbíráva. A papírosnak csak egyik oldalára szabad írni, a másik oldal üresen hagyandó.

Lehet pályázni jelige alatt is, de a kiadóhivatalnak a pályázó pontos nevét és címét feltétlenül tudni kell.

Egy és ugyanazon személy több kézirattal is részt vehet a pályázaton, de mindegyik kézirat alá más-más jelige irandó. A pályamunka 2 oldaltól 6-8 oldal terjedelmű is lehet, ha azonban a pályamunka jó és minden bírálatot megbir, úgy a hosszúság nem mérvadó.

Három hónap múlva hivatalos zsűri ül össze, aki a beérkezett és leköszölt munkákat felülbírálja és a díjakat az illetőnek készpénzben kiutalja.

Amennyiben a pályázatra regénynek beillő, hosszabb léleketű munka érkezne be, úgy joga van a kiadóhivatalnak a szerzőtől megvásárolni és a lapban közölni.

A RÓKA!

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Legszebb
frizurák,
maniküre.
Legjobb
hajfestés,
hajápolás
Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timisoara, str
Alba Iulia

a Grand Hotel mellett

Bogos János

Lakatos, vízvezetési- és csatornázási
szerelő

Elvállal minden e szakmába vágó új
valamint javítási munkálatokat a leg-
olcsóbb árak mellett. 19

TEMESVÁR, Gyárváros, Buziási ut 1.

On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagyalt és jeges
kávét **Mann** cukrásznál kaphatók.
Timisoara, II., András ut 12.

Vésnöki munkák!

Figyelem!

Alkalmai ajándékok

vésése rendkívüli olcsón

Atelier de Gravura, Timisoara I.
Mercy ucca 2.

„Tries“ cípők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoniu

órás és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bemgasse)

**Gutjahr
György**

Timișoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régii toll felfris-
sítése).

Fratii Györffy Testvérek Műbutorasztalosok

Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett.

„Perfect“

Bélyegzőgyár, vésnöki műin-
tézet és domborműnyomda.

!!!

Gyár: ARAD

Fiók: TIMIȘOARA, Belváros,
Szt. György tér 4, az udvarban.
(23)

Vizumokat és más meg-
bízásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintéz

PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

Ha szép akar lenni, használjon

Kolka-féle

Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

A legelegánsabb férfifehérműt és pyjamát mérték után készíti

„Lavatio“

Hozott anyagból is. — Garantált kitűnő munka!

TIMIȘOARA II, Str. 3 August (Andrássy ut) 16 szám.

Németországi fehérmű szakember! (28)

Bármilyen kofta kell önnek,

legolcsóbban kizáróan a

Hegedüs koftásbolt

szállít. Románia legnagyobb szaküzlete. Jegyzékek ingyen!

Oradea — Nagyvárad.

Majthényi Károly

vízvezeték, villany és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Elektromos ultraviolett- és
arcgőzöltető apparátussal
való kezelétek bérletben
csak 25 lei.

Tizszeri fejmosás Prof. Dr. Lassar-féle antisepti-
kus kátrányszappannal, manikűr, ondulálás
és modern hajvágásért fizet Ön 250 leít.

Arcbőréte hetenként elektr. ultraviolett-
sugarakkal, arcgő-
zöltetéssel és massageval szépitse. Hajhullását gátolja meg
a Prof. Dr. L a s s a r-féle antiseptikus folyékony kátrány-
szappannal és Brennesselwasserral való hetenkénti ke-
zeléssel NICOLINNÁL, Timișoara, I. Str. Avram Jancu 4.

Kérjen önkezelési utasítást szépségápolás-
ról, hajápolásról és modern testápolásról.

25.— lei beküldése ellenében francó bér-
mentve küldi: **Nicolin R.** Timișoara,
Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4.

Elektromos ultraviolett-sugarak-
kal és gőzöltetéssel, valamint
massageval kezelt arc.

Kezelés
előtt

Kezelés
után